HRANA PENTRU SUFLET

PUBLICAŢIE RELIGIOASĂ DE TEOLOGIE, OPINIE ŞI INFORMARE A MITROPOLIEI CREŞTIN ORTODOXE AUTONOME DE BERBAO ŞI EUROPA (DUPĂ CALENDARUL PATRISTIC)

ANUL XIII Nr. 7 - 12 Iulie - Decembrie 2023

Apare cu binecuvântarea Înalt Preasfinţitului Dr. ONUFRIE POP, Arhiepiscop de Bergamo şi Mitropolit Primat

Cuvantari duhovnicesti

POCAINTA SI CREDINTA IN EVANGHELIE

Iubiţi fraţi şi surori întru Domnul,

Pocaiti-va si credeti in Evanghelie! Pocaiti-va ca s-a apropiat Imparatia Cerurilor (Mc. I, 15). Acestea au fost cele dintai cuvinte ale propovaduirii Dumnezeului – Om. Aceleasi cuvinte ni le graieste si acum prin mijlocirea Evangheliei. Atunci cand pacatul a prins in lume cea mai mare putere, s-a pogorat in ea Doctorul Cel Atotputernic.

S-a pogorat pe taramul surghiunului, pe taramul tanjirilor si patimirilor noastre – dupa care urmau muncile cele vesnice in iad -, binevestind izbavirea, bucuria, tamaduirea tuturor oamenilor pana la unul. Pocaiti-va!

Puterea pocaintei este intemeiata pe puterea lui Dumnezeu: Doctorul este Atotputernic si doctoria data de El este atotputernica. Atunci, in vremea propovaduirii Sale pe pamant, Domnul i-a chemat la tamaduire pe toti cei bolnavi de pacat si n-a recunoscut niciun pacat ca fiind de netamaduit. Si acum continua sa-I cheme pe toti; fagaduieste si daruieste iertarea oricarui pacat, tamaduirea oricarei boli a pacatului. Voi, care pribegiti pe acest pamant, voi toti, care nazuiti sau sunteti trasi spre calea cea larga in zarva care nu mai amuteste a grijilor, distractiilor si veseliilor lumesti, prin flori amestecate cu spini, care grabiti pe acest drum catre un sfarsit pe care toti il cunosc si pe care toti il uita, catre mormantul intunecos, catre o vesnicie si mai intunecoasa si cumplita, opriti-va! Dezmeticiti-va din vraja lumii, care va tine fara contenire in robie! Plecati-va urechea la ceea ce graieste Mantuitorul, luati aminte cum se cuvine la cuvintele Lui!

Pocaiti-va si credeti in Evanghelie, va spune El, pocaiti-va ca s-a apropiat Imparatia Cerurilor. Foarte mare nevoie aveti voi, care pribegiti pe pamant, sa luati deplin aminte la acest indemn cu adevarat folositor, mantuitor; altminteri, veti ajunge la mormant, veti ajunge la pragul si la portile vesniciei fara a fi dobandit nicio farama de intelegere adevarata nici despre vesnicie, nici despre indatoririle celui ce intra in ea, pregatindu-va in ea doar indreptatitele pedepse pentru pacatele voastre.

Cel mai greu pacat este nepasarea fata de cuvintele Mantuitorului, dispretuirea Mantuitorului. Pocaiti-va!

Amagitoare, inselatoare calea vietii pamantesti: pentru cei care o incep, ea pare o arena fara sfarsit, plina de adevaruri, iar celui ce o termina ii pare calea cea mai scurta cu putinta, plina de vise desarte. Pocaiti-va!

Pacatosul orbit, care isi intrebuinteaza intreaga viata pamanteasca, toate puterile sufletului si ale trupului pentru a dobandi slava, bogatie si toate celelalte agoniseli si intaietati supuse stricaciunii va trebui sa paraseasca toate acestea in clipele cand de pe suflet cu sila se va dezbraca haina sa – trupul – atunci cand sufletul va fi dus de ingeri neinduplecati la judetul Dreptului Dumnezeu, judet pe care el nu-l stie, judet pe care il dispretuieste. Pocaiti-va!

Se ostenesc, se grabesc oamenii sa se imbogateasca in cunostinte – insa numai cu cele de putin pret, potrivite numai pentru vremelnicie, care sunt bune doar pentru a plini nevoile, inlesnirile si poftele vietii pamantesti. Cunoasterea si lucrarea cu adevarat trebuincioase, singurele pentru care ne-a fost daruita viata pamanteasca – cunoastrerea lui Dumnezeu si impacarea cu El prin mijlocirea Rascumparatorului – le dispretuim cu desavarsire. Pocaiti-va!

Sa aruncam fara patima, in lumina Evangheliei, o privire in viata noastra. Desarta e ea! Toate bunatatile ii sunt luate prin moarte – si adeseori, prin felurite intamplari neasteptate, chiar inainte de moarte. Nevrednice sunt aceste bunatati stricacioase, asa degraba pieritoare, a fi numite “bunatati”! Ele sunt, mai degraba, amagiri si curse. Cei ce se poticnesc in aceste curse si se incurca in ele se lipsesc de adevaratele, vesnicile, cerestile, duhovnicestile bunatati, care se dobandesc prin credinta in Hristos si urmarea Lui pe calea cea de taina a trairii evanghelice. Pocaiti-va!

In ce orbire cumplita ne aflam! Cat de limpede dovedeste aceasta orbire caderea noastra! Vedem moartea fratilor nostri; stim ca nu vom scapa de ea nici noi, ba poate ca foarte degraba ni se va infatisa, fiindca niciunul dintre oameni n-a ramas pentru totdeauna pe pamant, vedem ca multora si inainte de moarte li se destrama pamanteasca bunastare, ca adeseori ea se preschimba intr-o restriste asemenea unei gustari a mortii in fiecare zi. In ciuda acestei marturii atat de vadite a faptelor, alergam numai dupa bunatatile cele vremelnice ca si cum ele ar fi statornice si vesnice. Doar asupra acestora se indreapta toata luarea noastra aminte! Dumnezeu e uitat! Uitata este vesnicia cea mareata si totodata infricosatoare! Pocaiti-va!

Ne vor trada, negresit ne vor trada toate bunatatile stricacioase: pe bogati ii va trada bogatia lor, pe cei slaviti, slava lor, pe cei tineri, tineretea lor, pe cei intelepti, intelepciunea lor. Numai un singur bun vesnic si nemincinos poate omul sa dobandeasca pe pamant: adevarata cunostinta a lui Dumnezeu, impacarea si unirea cu Dumnezeu care ne sunt daruite de Hristos; insa pentru primirea acestor bunatati neintrecute trebuie sa lasam viata pacatoasa, trebuie s-o uram. Pocaiti-va! Pocaiti-va!

Ce inseamna a te pocai? Inseamna a-ti da seama de pacatele tale, a te mahni pentru ele, a le parasi – iata raspunsul dat de un mare sfant parinte la aceasta intrebare – si a nu te mai intoarce la ele. In acest chip multi pacatosi s-au prefacut in sfinti, multi nelegiuiti au devenit drepti. Pocaiti-va!

Lepadati de la voi nu doar pacatele invederate – omorul, furtul, desfranarea, clevetirea, minciuna -, ci si distractiile cele pierzatoare, ci si inchipuirile nelegiuite, ci si gandurile cele fara de lege – tot, tot ce este oprit de Evanghelie.

Viata pacatoasa dinainte spalati-o cu lacrimile pocaintei nefatarnice. Nu-ti spune intru deznadejdea si imputinarea ta sufleteasca: “Am cazut in pacate grele; am dobandit deprinderi pacatoase de multa vreme prin viata mea pacatoasa: cu timpul, ele s-au prefacut intr-o a doua fire, imi fac pocainta cu neputinta“. Aceste cugete intunecate ti le insufle vrajmasul tau, pe care tu inca nu l-ai priceput: el stie puterea pocaintei, se teme ca pocainta te va scoate de sub puterea lui si se straduieste sa te rupa de pocainta, punand o neputinta nascocita de el pe seama doctoriei atotputernice a lui Dumnezeu. Cel Ce a randuit pocainta e Facatorul tau, Cel Ce te-a zidit din nimic. Cu atat mai usor Ii va fi sa te rezideasca, sa prefaca inima ta: sa faca o inima iubitoare de Dumnezeu dintr-o inima iubitoare de pacat, sa zideasca o inima noua, duhovniceasca, sfanta, dintr-o inima inrobita simturilor, trupeasca, plina de ganduri rele si iubitoare de placeri.

Sa cunoastem negraita iubire a lui Dumnezeu fata de firea omeneasca ce a cazut. Domnul s-a inomenit ca prin inomenirea Sa sa poate lua asupra Sa pedepsele meritate de oameni si prin patimirea Celui Atotsfant sa-I rascumpere de pedeapsa pe cei vinovati. Ce L-a atras la noi, aici pe pamant, in tara surghiunului nostru? Dreptatile noastre, oare? Nu! L-a atras la noi starea jalnica in care ne aruncase pacatosenia noastra. Pacatosilor! Sa prindem curaj. Pentru noi, anume pentru noi a savarsit Domnul marea Sa lucrare a inomenirii Sale; la suferintele noastre a cautat El cu nepatrunsa mila. Sa incetam a sovai! Sa incetam a ne indoi cu putinatate de suflet! Umplandu-ne de credinta, de ravna si recunostinta, sa ne apropiem de pocainta: prin mijlocirea ei sa ne impacam cu Dumnezeu. Cel fara de lege, daca se va intoarce de la toate faradelegile sale, pe care le-a facut si va pazi toate poruncile Mele, si va face judecata, dreptate si mila, cu

viata va trai si nu va muri: toate nedreptatile lui, cate le-a facut, nu se vor pomeni, ci intru dreptatea sa, pe care a facut-o, va fi viu (Iez.XVIII, 21-22). Aceasta e fagaduinta pe care Dumnezeu i-o face pacatosului prin gura marelui Sau proroc. Sa raspundem, dupa masura slabelor noastre puteri, marii iubiri pe care o are Domnul fata de noi, asa cum pot raspunde iubirii Ziditorului zidirile lui, si inca niste zidiri cazute: sa ne pocaim!

Sa ne pocaim nu numai cu gura; sa dovedim pocainta noastra nu doar prin cateva lacrimi vremelnice, nu doar luand parte de ochii oamenilor la slujbele Bisericii, implinind randuielile bisericesti din afara – lucru cu care se multumeau fariseii. Sa aducem impreuna cu lacrimile, cu evlavia cea din afara, si roada vrednica de pocainta: sa ne schimbam viata pacatoasa cu o viata evanghelica. De ce muriti, casa lui Israel? (Iez. XVIII, 31). De ce pieriti, crestinilor, cu moarte vesnica, din pricina pacatelor voastre? De ce se umple de voi iadul, ca si cum n-ar fi fost randuita in Biserica lui Hristos atotputernica pocainta? Acest dar este un dar nesfarsit de bun pentru casa lui Israel – crestinii -, si in orice vreme a vietii, asupra oricaror pacate, el lucreaza cu aceeasi putere: curata orice pacat, mantuieste pe oricine alearga la Dumnezeu, chiar daca asta s-ar intampla in ultimele clipe dinainte de moarte. De ce muriti, casa lui Israel? Crestinii mor pentru totdeauna cu moarte vesnica fiindca in toata vremea vietii pamantesti nu se indeletnicesc cu altceva decat cu incalcarea fagaduintelor de la botez, cu slujirea pacatului; pier fiindca nu iau aminte catusi de putin la Cuvantul lui Dumnezeu, ce le vesteste despre pocainta. Nici in clipele dinaintea mortii nu sunt in stare sa se foloseasca de ea fiindca nu si-au facut nici cea mai mica idee despre crestinism sau si-au facut cea mai neindestulatoare si gresita parere despre el, care poate fi numita deplina nestiinta, mai degraba decat cunostinta de vreun fel oarecare.

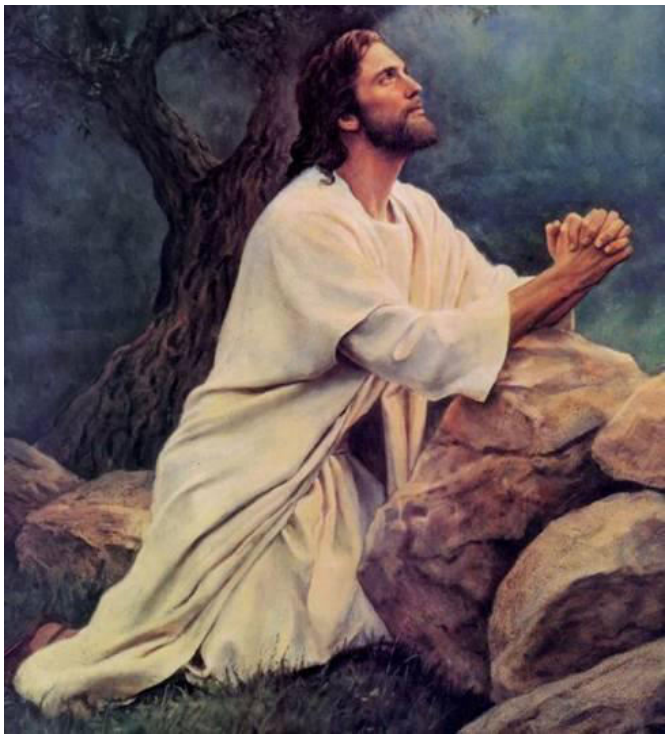
Viu sunt Eu, zice Domnul – ca si cum ar fi silit sa-I incredinteze mai cu tarie pe cei necredinciosi – viu sunt Eu, zice Domnul: nu voiesc moartea pacatosului, ci ca sa se intoarca pacatosul de la calea sa si sa fie viu…(XXXIII, 11). De ce muriti, casa lui Israel?

Cunostea Dumnezeu neputinta oamenilor, stia ca ei si dupa botez vor cadea in pacat: din aceasta pricina a randuit in Biserica taina pocaintei, prin care se curata pacatele savarsite dupa botez. Pocainta trebuie sa insoteasca credinta in Hristos, sa premearga botezului in Hristos; iar dupa botez, ea indreapta incalcarea de catre cel ce a crezut in Hristos si s-a botezat in Hristos a indatoririlor sale. Atunci cand din Ierusalim si din toata Iudeea oamenii veneau in numar mare la Ioan, propovaduitorul pocaintei, ca sa se boteze in Iordan, isi marturiseau pacatele – le marturiseau, spune unul dintre sfintii scriitori, nu fiindca Sfantul Botezator ar fi avut nevoie sa afle pacatele celor ce veneau la el, ci fiindca era nevoie ca ei, pentru a face o pocainta temeinica, sa uneasca parerea de rau pentru caderea in pacat cu marturisirea pacatelor.

Pacatele nemarturisite, savarsite ca in intuneric, cu inlesnire se intampla iarasi. Prin marturisirea pacatelor se strica prietenia cu pacatele. Ura fata de pacate este semn al adevaratei pocainte, al hotararii de a trai intru virtute. Daca ai dobandit deprindere cu pacatul, marturiseste-te des si degraba vei fi slobozit din robia pacatului, cu usurinta si cu bucurie vei urma Domnului Iisus Hristos. Cel care isi tradeaza iar si iar prietenii va fi vrajmasit de ei; acestia se vor indeparta de el ca de un tradator, care cauta desavarsita lor

pierzanie; de la cel ce-si marturiseste pacatele, acestea se departeaza, fiindca pacatele se intemeiaza si se intaresc pe trufia firii cazute, nesuferind sa fie date in vileag si rusinate. Cel care isi ingaduie sa pacatuiasca de bunavoie si intr-adins in nadejdea ca se va pocai, acela vicleneste fata de Dumnezeu. Pe cel care pacatuieste de bunavoie si intr-adins, in nadejdea ca se va pocai, il va lovi fara de veste moartea, fara sa-i lase vremea pe care socotea el ca o va inchina faptei bune. Prin taina marturisirii se curata cu desavarsire toate pacatele facute prin cuvant, prin fapta si prin gand. Pentru a sterge din inima deprinderile pacatoase care s-au inradacinat in el prin indelunga adastare e nevoie de timp, e nevoie de pocainta staruitoare. Pocainta staruitoare inseamna a avea mereu duhul infrant, a lupta necontenit cu patimile si simtirile cu care te impresoara patima pacatoasa ascunsa in inima, a-ti infrana simturile trupesti si pantecele, a te ruga cu smerenie, a te marturisi des.

Pacatuind de bunavoie, am pierdut sfanta neprihanire – neprihanirea care nu numai ca este neatinsa de fapta pacatoasa, dar nu are nici macar cunostinta raului; neprihanirea intru a carei stralucire duhovniceasca am venit la fiinta din mainile Ziditorului. Am pierdut si acea neprihanire pe care am dobandit-o reziditi fiind prin botez; in calea vietii noastre, ne-am intinat prin feluritele pacate vesmintele albite de Rascumparatorul. Ne-a mai ramas o apa pentru a ne spala: apa pocaintei. Ce se va intampla cu noi daca vom fi nepasatori si fata de aceasta spalare? Va trebui sa ne infatisam lui Dumnezeu cu sufletele slutite de pacat – si cumplit va privi El la sufletul spurcat, la focul gheenei il va osandi. Spalati-va, curatiti-va, stergeti rautatile din sufletele voastre dinaintea ochilor Mei, parasiti-va rautatile voastre… si veniti sa ne judecam. Cu ce se va sfarsi insa aceasta judecata a lui Dumnezeu – judecata pocaintei, la care Dumnezeu il cheama neincetat pe pacatos in timpul vietii sale pamantesti? Cand omul isi recunoaste pacatele sale, cand se hotaraste sa se pocaiasca si sa se indrepte cu adevarat, Dumnezeu incheie judecata Sa cu omul prin urmatoarea hotarare: De vor fi pacatele voastre precum purpura, ca zapada le voi albi; si de vor fi precum carmazul, ca lana le voi albi (Is. I, 16-18). Iar de va fi nepasator crestinul fata de aceasta ultima chemare a multmilostivului Dumnezeu, i se vesteste din partea Lui pierzania vesnica.

Bunatatea lui Dumnezeu, graieste Apostolul, te indeamna la pocainta (Rom .II, 4). Dumnezeu vede pacatele tale: cu indelunga-rabdare priveste pacatele pe care le faci inaintea Lui, la sirul de pacate care alcatuieste viata ta; El asteapta pocainta ta si totodata lasa la libera ta voie sa alegi mantuirea sau pierzania. Si tu folosesti in chip rau bunatatea si indelunga-rabdarea lui Dumnezeu! Nu e in tine indreptare! Trandavirea ta este din ce in ce mai mare! Creste in tine nepasarea atat fata de Dumnezeu, cat si fata de soarta ta vesnica! Singura ta grija este sa-ti inmultesti pacatele, adaugi la pacatele tale de mai inainte pacate noi si indoite!

“Dupa invartosarea ta si dupa inima ta nepocaita iti aduni manie in ziua maniei si aratarii dreptei judecati a lui Dumnezeu, care va rasplati fiecaruia dupa faptele lui: celor ce prin rabdarea in fapta buna cauta slava, cinste si nestricaciune – viata vesnica; iar celor ce din indarjire se impotrivesc adevarului si se supun nedreptatii – manie si urgie, necaz si stramtorare vesnica peste tot sufletul omului facator de rau (Rom.II, 5-9)”.

Cuvantari duhovnicesti

RUGACIUNE SI LIBERTATE

Rugaciunea il elibereaza pe om, il degajeaza de natura exterioara si de sine insusi. In acest fel ea tine sufletul deschis catre Dumnezeu ca Persoana. Cel ce nu se roaga ramane rob, inchis in mecanismul complex al naturii exterioare si al inclinatiilor patimilor sale care il domina pe om mai mult decat o face natura.

Rugaciunea asigura libertatea fata de mecanismele complexe ale lumii exterioare care compun ansamblul legilor naturii. Rugandu-se, omul isi afirma convingerea ca aceste mecanisme sunt doar contingente si deriva din interventia libera a Persoanei supreme care le-a creat. Aceasta convingere se sprijina pe faptul ca insesi persoanele umane pot aranja in mod liber anumite mecanisme ale legilor naturii, dirijandu-le spre scopurile alese de ele. Mintea mea are puterea de a comanda trupului meu sa faca miscarile pe care ea le alege; prin ele si prin uneltele care ii prelungesc actiunea ea are putere asupra obiectelor si fortelor naturii. Aceasta putere apartine deopotriva mintii celorlalti oameni. Prin rugaciunea pe care le-o adresez pot sa obtin ca ei sa intervina in mecanismul legilor naturale intr-un mod util pentru mine. Astfel, oamenii pot dezvolta intre ei un dialog liber, prin obiectele si fortele naturii. Fiecare om afirma o libertate proprie operand in natura si afirma libertatea celorlalti cand le adreseaza o rugaminte. Dar cerand o interventie libera a celuilalt, el asteapta si pentru sine o libertate fata de anumite mecanisme ale naturii pe care nu le poate dirija el insusi.

Atunci de ce sa nu credem si in posibilitatea interventiei Persoanei supreme care a creat natura cu legile ei? Daca natura arata o contingenta generala in raport cu mintea omului, aceasta dovedeste ca ea a fost creata ca un camp contingent deschis interventiilor libertatilor, ca un camp al unui dialog liber intre oameni. Aceasta vrea sa insemne ca ea a fost creata in serviciul libertatii si deci de catre o libertate. De ce aceasta libertate creatoare nu ar putea interveni atunci intr-un mod mai eficace decat libertatile umane in contingenta mecanismelor naturii? Lumea nu are sens decat ca un camp al dialogului dintre Dumnezeu si oameni. Oamenii raspund lucrarilor lui Dumnezeu in lume prin propriile lor lucrari. Dar ei cer interventia lui Dumnezeu prin rugaciunea lor. Prin rugaciune oamenii isi afirma constiinta ca libertatea lui Dumnezeu intervine in lume in favoarea lor. Prin rugaciune ei isi afirma convingerea ca sunt altceva decat niste rotite in mecanismul naturii. Prin rugaciune ei afirma atentia speciala a lui Dumnezeu fata de ei.

Aici s-ar putea obiecta: omul poate interveni in mecanismele naturii pentru ca mintea sa este intim amestecata in tesatura trupului sau - si prin el in natura imediata pentru ca miscarile sale se repercuteaza inevitabil in cele ale naturii. Dar de ce sa nu admitem si intre lume si Dumnezeu o atare legatura care sa nu-i poata separa, ca lumea sa fie inradacinata in Dumnezeu iar miscarile voluntare ale lui Dumnezeu, desi libere, sa se imprime totdeauna in lume? Astfel, asa cum legatura dintre mintea umana si natura materiala este o taina mare si de nedezlegat, tot asa, si mai mult inca, legatura lumii cu Dumnezeu este o taina mare si de nedezlegat. In orice caz, materia pura si izolata nu poate fi gasita nici in trupul uman nici in tot ceea ce omul atinge prin simturile lui. Inca si mai putin vom putea afla materia lumii intregi cu totul lipsita de duhul dumnezeiesc. Aceasta face ca lumea, luata ca un mecanism inchis asupra lui insusi si pe deplin determinat de legile pe care le-ar enunta stiinta, sa fie inexplicabila.

Prin rugaciunea omului se afirma si se realizeaza acest dialog in libertate dintre om si Dumnezeu in lume si deasupra lumii.

Prin rugaciune se afirma si se realizeaza si eliberarea omului de patimile sale si de el insusi.

Patimile il inlantuie pe om de natura exterioara: el devine sclavul acesteia. Daca prin stiinta el se recunoaste in teorie sclavul naturii, prin patimi el devine aceasta in mod practic, moral. Prin ele el este sclavul a ceea ce este natura, o natura injosita, devenita salbatica in el; aceasta arata inca o data faptul ca natura nu poate fi atinsa in ea insasi. Patimile sunt un amestec al mintii si al naturii, dar al unei minti slabite care a pervertit natura si aceasta astfel pervertita o domina.

Rugaciunea ne ajuta sa scapam de patimi si ea presupune o eliberare de patimi. S-ar putea obiecta ca cel care nu se roaga poate sa-si domine patimile prin libertatea sa si astfel se poate ridica si el deasupra inclinatiilor nelibere ale naturii inferioare. Dar, daca nu recunoaste nimic deasupra libertatii sale, omul ramane sclavul unei alte patimi, indeosebi al orgoliului sau, care nu este deloc mai mic decat celelalte patimi. El insusi isi alege criteriul faptelor sale. Si unde crede ca sfarseste daca nu-l recunoaste pe Dumnezeu? In definitiv el ramane inchis in domeniul naturii oarbe si se descompune prin moarte.

Rugaciunea este si o ridicare a omului deasupra lui insusi. Numai scapand de sine, de ceea ce se considera drept libertate discretionara, omul scapa de natura si moarte. Numai eliberandu-se de el insusi omul devine liber in adevaratul sens al cuvantului, nefiind dominat de nici o patima. Evagrie Ponticul spune: "Starea de rugaciune este o dispozitie nepatimasa castigata prin deprindere care rapeste printr-o iubire desavarsita pana pe culmile inteligibile mintea ajunsa inteleapta si duhovniceasca".

In rugaciune omul si-a castigat libertatea fata de natura pentru ca se afla in relatie directa cu Dumnezeu Care, ca Persoana superioara, este deasupra naturii si a oricarei patimi. "Rugaciunea este convorbirea mintii cu Dumnezeu. De ce stare are deci mintea nevoie ca sa poata tinde, fara a privi in ur ma, dincolo de sine, pana la Stapanul ei si sa stea de vorba cu El fara mijlocirea nimanui?".

Singura convorbirea plina de iubire cu o alta persoana ne da libertatea in raport cu natura exterioara si cu noi insine. Dar singur Dumnezeu poate sa ne dea si sa ne inspire o asemenea iubire fata orice alta persoana. Abia in relatie cu Dumnezeu putem sa ne eliberam cu adevarat si statornic de noi insine, caci persoana Sa este atat de atragatoare prin bogatia infinita si atat de generoasa in iubirea Sa, ca ne uitam pe

noi insine. Prin urmare, numai convorbirea cu Dumnezeu ne da deplina libertate fata de natura si fata de noi insine facandu-ne capabili sa exprimam aceasta libertate si in convorbirea cu persoanele umane.

Sfantul Simeon Noul Teolog spune ca in relatie cu Dumnezeu noi ne simtim fii ai lui Dumnezeu, dar aceasta relatie se realizeaza prin rugaciunea in Duhul Sfant (Rm 8, 14 16,26). Pe de alta parte, el leaga in mod strans frica si mandria, respectiv libertatea si smerenia. Reusind sa ne elibereze de natura si de noi insine, rugaciunea se arata a fi actul cel mai remarcabil al mintii, caci mintea are tendinta si puterea intrinseca de a se ridica si de a ne ridica deasupra noastra insine, de a intra si a ramane intr-o relatie curata cu o alta persoana. Aceasta tendinta si aceasta putere ii vin din relatia pe care ea o actualizeaza cu persoana suprema. Adevarata libertate se afirma si se mentine in relatia unei iubiri curate cu o alta persoana si in ultima instanta cu Persoana suprema. Caci Persoana suprema nu va fi niciodata dominata de nici o forta a nici unei naturi si nu va fi deci ispitita sa domine pentru a nu fi dominata. In relatie cu Dumnezeu noi suntem cu desavarsire liberi, pentru ca, nefiind dominat de nimic, Dumnezeu nu cauta sa domine. El nu trebuie sa-si apere libertatea dominand. In relatia dintre adevaratele libertati este asigurata libertatea fiecarei persoane: nefiind dominata, nici una dintre ele nu vrea sa domine.

Niciodata nu-ti asiguri propria libertate dominand. Nu exista libertate adevarata in izolare; te afunzi si ramai in izolare in virtutea imposibilitatii de a te elibera de tine insuti. Omul vrea atunci sa fie stapanul lui insusi si este dominat de sine insusi; la fel, in relatia sa cu natura, vrand sa fie stapanul naturii, el este dominat de aceasta. Desigur, trebuie ca omul sa fie deasupra naturii, dar este altceva a voi sa domini natura intr-un mod patimas: omul este cu adevarat stapanul naturii atunci cand este liber in aceasta privinta.

Numai o alta libertate adevarata, care este o libertate fata de orice patima si care nu vrea sa domine, afirma si mentine propria mea libertate. Nnmai relatia cu o Persoana suprema a Carei libertate nu poate fi amenintata imi asigura pe deplin libertatea. Aceasta nu vrea sa insemne ca aceasta relatie dintre libertati este o relatie exterioara, o relatie care lasa separate libertatile.

Fiecare libertate devine un fel de suport al libertatii celuilalt. Adevarata libertate face sa se nasca sau sa se actualizeze libertatea celuilalt. In libertatea mea eu simt libertatea celui cu care sunt in relatie. Nu este o libertate care se dezintereseaza de mine, nici o libertate care vrea sa ma domine: este o libertate care stimuleaza prin iubire, prin respectul fata de libertatea mea si de mine insumi.

Cand cer cuiva atentia sa, iubirea lui, aceasta atentie si aceasta iubire vin catre mine, dorite de mine, chemate de libertatea mea. Si daca acela imi da aceasta atentie si aceasta iubire fara sa vrea sa ma domine, nu numai ca nu vrea sa ma domine prin acestea, dar ma elibereaza si de mine insumi. Caci necautand sa imi apar libertatea mea in fata lui, eu ma uit pe mine insumi, adica nu vreau sa ii raspund lasandu-ma dominat

de mine insumi sau cu vointa de a-l domina pe el. Eu traiesc in mod liber din darul iubirii sale, din libertatea lui fata de orice vointa de a ma domina. Astfel, adevarata libertate a celuilalt sustine adevarata mea libertate. Doar in atmosfera unei alte libertati se actualizeaza libertatea mea. Numai o alta libertate imi hraneste libertatea mea. Daca afirm libertatea altuia, libertatea lui alimentata de mine alimenteaza la randul sau intreaga mea libertate personala. Dar numai in atmosfera libertatii necreate se pot afirma toate libertatile create. Acestea se mentin intre ele in mod reciproc prin cererea si prin daruirea iubirii.

Dar in relatia mea cu Dumnezeu nu exista reciprocitate a rugaciunii. Aici numai omul cere. Exista totusi o reciprocitate a darului. Omul isi actualizeaza libertatea sa nu numai cerand-o de la pumnezeu prin rugaciune, dar si daruindu-se pe sine insusi lui Dumnezeu. Doar astfel omul devine liber fata de el insusi. Daca vrea sa-si retina pentru sine existenta primita din iubirea lui Dumnezeu, el isi pierde libertatea: vrand sa domine asu pra existentei sale el devine sclavul acesteia. El trebuie sa accepte sa traiasca mereu din darul lui Dumnezeu, nu dintr-al sau insusi, pentru a fi liber de sine. Trebuie sa renunte la sine si sa se daruie lui Dumnezeu de la Care ii vine tot ceea ce el are, pentru a fi liber. Nu poate fi liber decat daca traieste pentru Dumnezeu si in Dumnezeu. Nu poate sa-si pastreze impotriva lui Dumnezeu libertatea sa provenita de la Dumnezeu, ci trebuie sa o dobandeasca neincetat de la Dumnezeu prin rugaciune. O libertate afirmata impotriva lui Dumnezeu, de la care ea provine, nu este o adevarata libertate. De indata ce omul vrea sa domine ceea ce are, el devine sclavul unei patimi si prin aceasta sclavullui insusi.

Trebuie sa te darui unei alte adevarate libertati pentru a primi darul libertatii, si singura libertate inepuizabila in ea insasi este libertatea Persoanei supreme. Rugaciunea este contrariul vointei de dominatie. Prin aceasta ea asigura libertatea omului: ea afirma o alta libertate care asigura libertatea celui ce se roaga. Rugaciunea autentica este rugaciunea adresata lui Dumnezeu; ea intalneste libertatea absoluta, libertatea in sine, libertatea nelimitata pe care nimic nu o ameninta si care nu exercita nici o amenintare. Aceasta liber tate vrea sa afirme si sa sustina orice libertate care se roaga si se pune in conditia de a fi afirmata fara a se afirma ea insasi.

Ca expresie a relatiei libere cu Dumnezeu, ca o manifestare a Duhului, rugaciunea are deja in ea puterea Duhului lui Dumnezeu, care intareste duhul omului si care realizeaza relatia dintre om si Dumnezeu. "De asemenea Duhul vine in ajutor slabiciunii noastre, caci noi nu stim sa ne rugam cum trebuie; ci Duhul Insusi se roaga pentru noi cu suspine negraite" (Rm 8, 26). Duhul creeaza o relatie atat de stransa intre noi si Dumnezeu incat ne simtim ca fiii lui Dumnezeu, si unirea noastra cu Dumnezeu in rugaciune este atat de desavarsita incat nu se poate spune unde se termina fapta noastra si unde incepe cea a lui Dumnezeu. Lucrarea lui Dumnezeu devine a noastra si astfel noi nu ne mantuim prin dreptatea noastra, ci prin dreptatea lui Dumnezeu. In Duhul ne uitam pe noi insine atat de desavarsit, suntem scosi atat de deplin din noi insine, incat nu mai putem distinge fapta noastra de fapta Duhului lui Dumnezeu. Libertatea Duhului lui Dumnezeu a devenit libertatea noastra si slabiciunea noastra a devenit slabiciunea lui Dumnezeu. Nu mai suntem noi cei care ne rugam si ne afirmam prin aceasta libertatea noastra, ci chiar Duhului lui Dum nezeu. In slabiciunea rugaciunii se afirma puterea libertatii lui Dumnezeu devenita libertatea noastra; in depasirea noastra ni se arata depasirea lui Dumnezeu prin Duhul. Aceasta unire extrema, traita intr-un mod paradoxal, exprima de asemenea, am putea spune, starea noastra de infiere divina. In rugaciune ne daruim in intregime lui Dumnezeu iar Dumnezeu se daruie cu totul noua ca Tatal fiilor sai. Si avem in noi libertatea de fii ai lui Dumnezeu. Nu ne simtim dominati de Dumnezeu ca niste robi, ci liberi si mostenitori ai libertatii Lui, nascuti din libertatea Lui si traind in libertate.

METROPOLIA AUTONOMA CRISTIANA ORTODOSSA
Di Bergamo e dell' Europa
Codice Fiscale: 95215050162 / 19-02-2015
Via Alessandro Furietti nr. 7/B, Bergamo-Malpensata, ITALIA.

PASTORALĂ LA NAŞTEREA DOMNULUI

ÎN ANUL MÂNTUIRII 2023

A ÎNALT PREASFINŢITULUI PĂRINTE dr. dr. h.c. ONUFRIE POP, ARHIEPISCOP ŞI MITROPOLIT ŞI PREŞEDINTELE SFÂNTULUI SINOD

Nr. 375/06.12.2023

Înalt preasfinţiţi şi Preasfinţiţi părinţi ierarhi,
Preacucernici părinţi şi iubiţi fraţi creştini,

Iată-ne, cu bucurie, ajunşi la marele praznic al Naşterii Domnului nostru Iisus Hristos, sărbătoare care nădăjduiesc să vă umple sufletele de căldură şi speranţă!

Prin venirea Sa în lume, pogorându-se printre oameni, Mântuitorul se face Prunc, asemenea omului creat odinioară, ca prin această înfăţişare de o smerenie deosebită, să ne povăţuiască şi pe noi să ne coborâm de pe orice culme, din orice înălţime a funcţiei, a rangurilor şi a statuturilor noastre, să devenim din nou prunci în suflete şi aşa, împreună, să avem vrednicia de a ne numi creştini.

Şi anul acesta, ca în fiecare an, Bisericile Creştine din întreaga lume îl laudă pe Micul Prunc, iar Pruncul le zice oamenilor, în toate limbile pământului: *„Adevărat zic vouă: de nu vă veţi întoarce şi nu veţi fi precum pruncii, nu veţi intra în împărăţia cerurilor”* (Matei 18, 3). Acest sfat al lui Hristos, Dumnezeu, ne arată cât de importantă este renaşterea omului, revenirea la statutul iniţial şi punerea unui nou început de fiecare dată, nu doar atunci când conştientizăm o cădere, un păcat, ci în permanenţă.

De ce Evanghelia ne dă această asemănare a omului care se mântuieşte, adică să fie asemenea pruncilor? Pentru a ne arăta cât de bună este starea de nevinovăţie, curăţie, lipsă de răutate şi dragoste necondiţionată. Pruncul este cel ce nu spune multe sau uneori numai „mama” sau „tata”, dar existenţa lui îi bucură pe toţi din casă şi din familie.

În altă parte, Sfânta Evanghelie a lui Hristos ne spune: *„Priviţi la păsările cerului, că nu seamănă, nici nu seceră, nici nu adună în jitniţe, şi Tatăl vostru Cel ceresc le hrăneşte. Oare nu sunteţi voi cu mult mai presus decât ele?”* (Matei 6, 26). Altădată zice: *„Şi cine dintre voi, îngrijindu-se poate să adauge staturii sale un cot? Iar de îmbrăcăminte de ce vă îngrijiţi? Luaţi seama la crinii câmpului cum cresc: nu se ostenesc, nici nu torc”* (Matei 6, 27-28). Hristos nu ne învaţă să fim leneşi, pentru că delăsarea şi ignoranţa sunt păcate. Apostolul Pavel ne spune şi el: *„Şi să râvniţi ca să trăiţi în linişte, să faceţi fiecare*

cele ale sale şi să lucraţi cu mâinile voastre” (I Tesaloniceni 4, 11). La starea sufletului se referă Domnul, să nu fim iubitori de prea multe lucruri dar nu să renunţăm la a ne purta de grijă nouă, copiilor noştri, familiilor noastre, dar şi celor care au nevoie de ajutorul nostru.

Una dintre condiţiile primirii vredniciei de episcop este consemnată de Apostolul Pavel care şi zice că, viitorul episcop, dinainte de hirotonie, trebuie să fie *„bun chivernisitor al casei sale”* (I Timotei 3, 4). Deci, chiar dacă trebuie să fim sufleteşte şi duhovniceşte asemenea pruncilor, nu trebuie să ni se pară că sfatul Domnului are în vedere crearea unei stări de trândăvie şi lăsarea tuturor responsabilităţilor pe umerii altora.

Iubiţi fraţi şi surori întru Domnul,

Viaţa omului este o cunună de care se bucură o singură dată. Orice cunună se primeşte pentru meritele dobândite de dinainte, numai aceasta este o cunună pe care o primim dinainte de a face ceva. Sfântul Ioan Gură de Aur spune şi el că: *„Pavel i-a dojenit adesea pe leneşi şi-a zis: „Cel ce nu munceşte, să nu mănânce!” Dar nu s-a oprit aici, ci a adăugat: „Cât despre voi, nu osteniţi a săvârşi binele!” Iată lucruri – veţi zice – potrivnice unul altuia. Dacă porunceşti ca aceşti oameni să nu mănânce, cum ne poţi îndatora să facem milostenia?”* (Cuvântul „despre împăcare”). Şi pruncii fac milostenie, pentru că omul în esenţa lui are rădăcina dragostei. Cred că fiecare dintre noi am văzut prunci care, având ceva în mână, o întinde pentru a-i oferi şi altuia.

Pruncul munceşte! Ce munceşte el? Munceşte să-i facă fericiţi pe cei din jurul lui. Nu are încă puterea fizică de a lucra altfel, dar tot nu stă nepăsător faţă de ceilalţi. Pruncul nu are răutate, nu urăşte, nu are invidie şi pentru asta trupul lui, sistemul lui imunitar, biruieşte multe boli şi neputinţe. Tot aşa este şi omul ajuns la maturitate, indiferent de vârstă. Dacă ocoleşte cele negative şi caută să fie cât mai pozitiv, nu va adăuga înălţimii trupului său *„un cot”*, cum zice Evanghelia, ci sufletului său.

Aşadar, lipsiţi-vă de negativism, de furie şi ură, răutate şi invidie, aveţi dragoste unii faţă de alţii, uniţi în cugete, în credinţă şi în fapte, făcându-vă *„Biserici ale Duhului Sfânt”* (I Corinteni 6, 19), pentru ca lauda adusă lui Dumnezeu să fie nu numai cu buzele, ci cu toată fiinţa trupului, duhului şi sufletului!

Hristos, Pruncul, care a venit în lume pentru mântuirea noastră, *ca pe om să-l ridice la îndumnezeire,* să vă umple sufletele, casele şi familiile de dragoste şi bucurie, de căldură şi speranţă, iar de la noi, alese preţuiri şi îmbrăţişări pentru fiecare dintre frăţiile voastre!

Hristos se Naşte, slăviţi-l! Hristos din ceruri, întâmpinaţi-l!

Al vostru rugător către Pruncul Mântuitor,

† dr. dr. h.c. Onufrie Pop,
Arhiepiscop de Bergamo şi Mitropolit,
Preşedintele Sfântului Sinod

RUGACIUNE LA SFÂRȘIT DE AN

Astăzi, la sfârşit de an, Doamne vin în Faţa Ta
Să Îţi mulţumesc Părinte c-ai păzit fiinţa mea
Iar în anul care iată că aproape a trecut
Mi-ai fost Doamne Călăuză, mi-ai fost Pavăză şi Scut!

Mulţumesc că-n orice clipă am simţit Iubirea Ta,
Că ai fost în barca vieţii când furtuna era grea...
Iar când însetam pe cale şi credeam că sunt înfrânt
Tu mi-ai dat din apa vie care curge din Cuvânt!

Mulţumesc de pacea sfântă ce mă-nvăluie mereu
De când Te-am primit în viaţă ca Stăpân şi Dumnezeu...
Și de sfânta părtăşie Doamne vreau să-Ţi mulţumesc
Când m-aplec în rugăciune şi Îţi spun cât Te iubesc!

Mulţumesc pentru-ndurarea revărsată zi de zi
Peste lume...peste ţară şi peste ai Tăi copii....
Pentru apă, pentru pâine, pentru tot ce ai creat...
Mulţumesc că eşti IUBIRE şi eşti Doamne minunat!

Şi Te-aş mai ruga Părinte pentru anul care vine
Fă ca lumea-ntreagă Doamne să se-ntoarcă către Tine!
Să răsune-ntreg pământul de cântări şi bucurie,
Rugăciuni şi osanale închinate Doamne Ţie!

Cuvantari duhovnicesti

IMPORTANTA SFINTELOR ICOANE

Sfintele icoane slujesc un număr de scopuri: 1) aduc frumuseţe unei biserici; 2) ne educă în probleme ce ţin de credinţa creştină; 3) ne amintesc de această credinţă; 4) ne înalţă la prototipurile pe care le simbolizează, la un nivel superior de gândire şi simţire; 5) ne îndrumă să imităm virtuţile sfinţilor zugrăviţi în ele; 6) ne ajută să ne transformăm, să ne sfinţim vieţile; 7) slujesc drept mijloc de rugăciune şi venerare. Voi pomeni pe scurt fiecare dintre aceste funcţii.

1) Cea mai evidentă funcţie a icoanelor este aceea că aduc frumuseţe unei biserici. Cu privire la acest lucru ne atrage atenţia următorul imn din Triod care este cântat în ajunul Duminicii Ortodoxiei, atunci când este pomenită biruinţa asupra iconoclasmului: „Biserica lui Hristos este acum frumoasă precum o mireasă, fiind împodobită cu icoane sfinte, adunându-ne pe toţi în chip duhovnicesc; veniţi şi prăznuiţi cu toţii plini de veselie, cu pace şi credinţă, slăvindu-L pe Domnul".

Ideea că icoanele reprezintă un mijloc de înfrumuseţare a bisericilor apare în multe dintre scrierile Sfinţilor Părinţi. Spre a da o pildă, Nichita Stithatul, cel mai cunoscut ucenic al Sfântului Simeon Noul Teolog (949-1022), spune că devenind stareţ al Mănăstirii Sfântului Mormânt, Simeon „a împodobit biserica mănăstirii cu minunate dale de marmură pentru pavaj, cu sfinte icoane şi cu alte minunate daruri".

Se poate adăuga că însuşi faptul că ortodocşii, în general, vorbesc despre „împodobirea" bisericilor cu icoane arată limpede că ei recunosc această funcţie.

Fiind „casă a lui Dumnezeu" şi „casă de rugăciune", biserica trebuie înfrumuseţată pe cât este cu putinţă, mai ales înăuntru, acolo unde credincioşii se adună pentru rugăciune. Dar frumuseţea bisericii, trebuie să poarte amprenta sfinţeniei, iar bucuria ce o simţim aici trebuie să transcendă pe cea a simplei experienţe estetice: trebuie să fie duhovnicească.

2) Faptul că icoanele slujesc pentru a-i educa pe credincioşi este un punct, pe drept cuvânt, subliniat de către Părinţii greci ai Bisericii. Astfel, Sfântul Ioan Damaschinul remarcă faptul că întrucât nu toţi sunt oameni cu educaţie, nici nu au uşurinţa lecturii, Părinţii au admis că astfel de lucruri precum: întruparea Domnului, prietenia Sa cu oamenii, minunile Sale, Răstignirea Sa, învierea Sa etc., ar trebui înfăţişată pe icoane. Iar Sfântul Fotie, patriarhul Constantinopolului, spune: Întocmai precum vorbirea ne este transmisă prin auz, iot astfel o formă este imprimată pe tăbliţele sufletului prin intermediul văzului, conferind celor a căror înţelegere nu este pătată de doctrine viclene, o reprezentare a cunoaşterii asemănătoare cucerniciei".

Fotie adaugă faptul că icoanele nu numai că învaţă, aşa cum o fac istorisirile scrise, dar în unele cazuri ele sunt mai vii decât istorisirile scrise şi, deci, superioare acestora din urmă ca mijloc de educaţie. El citează drept pilda reprezentarea faptelor sfinţilor mucenici.

Noi mai putem aprecia eficienţa icoanelor ca mijloc de educaţie dacă apreciem taptul că într-o compoziţie, cum ar fi Naşterea Domnului, învierea lui Lazăr sau Răstignirea, icoana înfăţişează simultan şi

concis multe lucruri - un loc, persoane şi obiecte - care ar lua o mare perioadă de timp spre a le descrie în cuvinte.

3) Avem tendinţa de a uita, de a uita chiar lucruri ce ne sunt de importanţă vitală, de a adormi duhovniceşte. Aşa încât, chiar dacă putem şti multe lucruri despre credinţa creştină, cum ar ti porunca iubirii, învăţăturile despre împărăţia duhovnicească, caracterul exemplar şi faptele nobile ale multor sfinţi, tindem să le uitam, întrucât suntem preocupaţi cu problemele şi nevoile noastre lumeşti. Icoanele slujesc spre a ne aminti de aceste lucruri, să ne trezească la realitatea lor. Viaţa icoanelor, pe care Sfântul Fotie o scoate în evidenţă, face ca icoanele să fie foarte eficiente în această privinţă. Sfântul loan Damaschinul rezumă această funcţie atunci când le numeşte amintiri veşnice, cu alte cuvinte, mijloace eficiente de amintire.

El dă următorul exemplu: „De multe ori, neîndoielnic atunci când nu avem în minte Pătimirile Domnului văzând icoana Răstignirii Domnului, ne amintim de suferinţele sale mântuitoare".

4) Icoanele slujesc şi spre a ne înălţa la nivelul prototipurilor, la un nivel superior de conştiinţă, gândire şi simtire. Aceasta este funcţia lor anagogica. Prototipurile icoanelor, adică Hristos, Maica Domnului, Prorocii, Aoostolii, Mucenicii, Sfinţii în general, se bucură de un nivel superior al fiinţei decât o facem noi în viaţa noastră cotidiană obişnuită şi împrăştiată.

Atunci când le vedem icoanele ne amintim de faptele si caracterul lor superior şi, amintindu-ne de ei, avem cugete sublime, curate şi experiem simţăminte înalte. Astfel, pentru o vreme trăim pe un plan superior al fiinţei. Aşa cum spune Sfântul loan Damaschinul, „suntem conduşi de către icoane perceptibile la contemplarea celor dumnezeieşti şi duhovniceşti".

La această funcţie a icoanei se manifestă natura ei esenţialmente simbolică. O icoană nu este un scop în sine; ea nu este doar un obiect estetic spre a fi admirat pentru oarecare merite artistice pe care le are, ci este in mod esenţial un simbol, conducându-ne dincolo de ea. Ea este menită spre a ne conduce din lumea fizica si psihofizică în cea duhovnicească. Şi astfel , ea este, asa cum spune Sfântul loan Damaschinul unmodel a ceva ceresc.

5) Prin a ne educa în religia creştină, amintindu-ne de adevărurile, scopurile şi valorile ei, şi inălţându-ne la prototipuri, la sfinţi, icoanele slujesc unui alt ţel important: ne îndeamnă să urmăm virtuţile unor astfel de persoane sfinte. Astfel, una dintre poruncile celui de-al VII-lea Sinod Ecumenic - sinodul care a fost convocat special pentru a rezolva disputa dintre iconoclaşti şi cei care apărau venerarea sfintelor icoane - spune: „Cu cat sunt priviţi mai mult sfinţii din icoane, cu atât mai mult privitorii se înalţă la amintirea prototipurilor şi la aspiraţia faţă de ele" .

b) O funcţie suplimentară slujita de sfintele icoane este aceea de a ajuta la transformarea caracterului nostru, a întregii noastre fiinţe, Ia sfinţirea noastră. Ele lucrează aceasta prin a ne educa, a ne reaminti, a ne înălţa şi a ne deştepta din punct de vedere moral şi duhovnicesc.

Funcţia icoanei, în această privinţă, se bazează pe principiul că noi vom deveni la tel cu ceea ce contemplăm în mod obişnuit. Adevăratele icoane îndreaptă sufletul omenesc împrăştiat, degradat către

desăvârşire duhovnicească, către cele dumnezeieşti. Admirând mereu şi cu dragoste o astfel de desăvârşire, ajungem să ne împărtăşim de ea din ce în ce mai mult.

7) In fine, icoana are o funcţie liturgică, ea este un mijloc de închinare şi de venerare. Aceasta este una dintre funcţiile ei primare, mai de seamă decât cea dintâi, întocmai precum muzica şi imnele sfinte, icoana este folosită ca mijloc de a-L adora pe Dumnezeu şi de a-i venera pe sfinţii Săi. Ca atare, ea este esenţialmente simbolică, purtând sufletul de la ce le văzute la cele nevazute, de la cele materiale la cele duhovnicesti, de la prototip sau la originalul pe care ea il reprezinta.

Aşa precum ştie orice creştin ortodox, primul lucru pe care-l face credinciosul la intrarea in biserica este acela de a lua o lumânare, de a o aprinde şi de a o pune in lumânărarul care este aşezat lângă suportul pe care este aşezată icoana hramului respectivei biserici. Apoi face o închinăciune dinaintea icoanei, făcându-şi semul crucii, sărută icoana, spunând o scurtă rugăciune.

Acest sir de fapte se numeşte venerarea sau „cinstita inchinare" la icoană. Nu este un act de adorare a icoanei. Parinţii Bisericii fac o severă diferenţiere intre „cinstita inchinare" care este acordată icoanelor şi „adorare". Adorarea este conferită doar lui Dumnezeu. Mai departe, ei subliniază faptul că venerarea conferită unei sfinte icoane merge la prototipul pe care ea îl reprezintă, de pilda la Hristos, la Maica Domnului, la vreun mucenic sau alt sfânt.

In cuvintele Sfântului Vasile cel Mare care au fost repetate de către Sfântul Ioan Damaschinul şi alţi apărători ai icoanelor „cinstea conferită icoanei trece mai departe la prototip". Prototipul cinstit este în ultimă instanţă Dumnezeu, întrucât Dumnezeu l-a creat pe om după propriul Său chip.

Nici Dumnezeu şi nici sfinţii, desigur, nu au nevoie de cinstirea pe care le-o dăruim, fie prin intermediul icoanelor sau prin imne şi muzică. Dar este bine sa procedăm asttel, întrucât adorarea lui Dumnezeu, şi admirarea sfinţilor sunt expresii ale unui suflet care vede şi iubeşte frumuseţea sfinţeniei, a desăvârşirii duhovniceşti şi simte recunoştinţă faţă de Dumnezeire şi de sfinţii Săi pentru multele binefaceri aduse omenirii.

Un asttel de răspuns nu este doar ceva potrivit nouă, ci ne conduce şi către mântuire. Următoarea remarcă a Sfântului Ioan Damaschinul atrage atenţia asupra acestui punct, şi, în acelaşi timp are o semnificaţie asupra catorva dintre funcţiile icoanei; „Intru in locul obişnuit de terapie a sufletului, biserica, înţepat de spinii cugetelor lumeşti. Floarea picturii mă atrage, îmi încântă privirea precum o pajişte, şi, tainic imi trezeşte în suflet dorinţa de a-L slavi pe Dumnezeu. Privesc tăria mucenicului, cununile dobândite, iar râvna îmi este stârnită precum focul; îngenunchez şi proslăvesc pe Dumnezeu prin mucenicul Său şi dobândesc mântuirea".

Atunci când feluritele funcţii importante ale icoanelor sunt ignorate şi diferenţierea crucială dintre cinstita închinare şi adorare este ignorată, apare drept consecinţă iconoclasmul, condamnarea icoanelor. Aceasta s-a întâmplat în 726, atunci când împăratul bizantin Leon Isaurul a emis un decret care condamna zugrăvirea şi venerarea icoanelor drept act de idolatrie şi opus celei de-a doua porunci. Dar, icoana, aşa cum am văzut, este un chip sau simbol, şi este menită să ne conducă spre prototip, în vreme ce idolului îi lipseşte această putere a simbolului autentic; iar venerarea unei icoane nu este un act de „adorare" a ei. Astfel, acuzaţia de idolatrie ne indica o ignorant grosiera cu privire la natura si functiile icoanelor.

Înalt Preasfinţia Sa, Doctor, Doctor Honoris Causa, Onufrie (Octavian) Pop, Arhiepiscop şi Mitropolit al Mitropoliei Autonome Creştin Ortodoxe de Bergamo şi Europa la 67 de ani de viaţă

BIOGRAFIE

Înalt Preasfinția Sa, Conf. univ. dr. Onufrie (OCTAVIAN) POP, s-a născut la 22 octombrie 1956, în comuna RODNA, județul Bistrița-Năsăud (România), fiind cel de-al doilea copil al părinților SIMION și MARIA, de profesie agricultori. În comuna natală, a urmat Școala Generală de 8 ani, pe care a absolvit-o în anul 1971. În toamna aceluiași an, s-a înscris la Școala Profesională de Construcții din orașul DEJ, județul Cluj (România), pe care a absolvit-o în luna iunie 1973, calificându-se în meseria de instalator, instalații tehnico-sanitare și de gaze. Între anii 1973 - 1974 a lucrat ca lăcătuș-mecanic – instalații, la Exploatarea Minieră "RODNA". În perioada 20 septembrie 1974 – 5 ianuarie 1976 a satisfăcut stagiul militar la U.M. 01386/ÎI ROMAN, jud. Neamț.

De la 1 februarie 1976 până la 1 februarie 1977, a lucrat tot la Exploatarea Minieră din RODNA ca maistru mecanic - instalații în subteran, după care s-a hotărât să plece la mănăstire și să îmbrace haina monahală. Un an mai târziu, 2 februarie 1977, a intrat ca frate la MĂNĂSTIREA NEAMȚ, județul Neamț, din cadrul Mitropoliei Moldovei și Sucevei, având-l ca stareț pe regretatul duhovnic și arhimandrit EFREM CHISCARIU. După șase luni de ascultare ca ucenic la stăreția mănăstirii, la 6 august 1977, a primit binecuvântarea de a purta reverendă și a fost tuns întru rasofor primind numele de OLIVIAN. La 1 septembrie 1977, cu binecuvântarea vrednicului de pomenire patriarh IUSTIN MOISESCU, pe atunci Mitropolit al Moldovei și Sucevei, s-a înscris la Seminarul Teologic al MĂNĂSTIRII NEAMȚ, unde, în urma examenului de admitere, a intrat al treilea.

La data de 15 septembrie 1978, s-a transferat la Seminarul Teologic Ortodox BUCUREȘTI și a fost închinoviat la Mănăstirea CĂLDĂRUȘANI din județul Ilfov (România). Aici a îndeplinit mai multe ascultări printre care și cea de econom al mănăstirii. La 9 iunie 1979, în ajunul praznicului Rusaliilor, la slujba vecerniei, a depus voturile monahale, la Biserica MĂNĂSTIRII CĂLDĂRUȘANI, devenind monahul OLIVIAN. În toamna aceluiași an, a fost transferat în interes de serviciu la MĂNĂSTIREA SINAIA, județul Prahova, ca supraveghetor muzeu. Anul următor, 1980, începând cu data de 1 iulie, a fost transferat tot în interes de serviciu la MĂNĂSTIREA COCOȘ din jud. Tulcea, tot ca supraveghetor-muzeu, primind și ascultarea de secretar și contabil al mănăstirii. La 5 octombrie 1980, a fost hirotonit ierodiacon de către regretatul Arhiepiscop dr. ANTIM NICA al Tomisului și Dunării de Jos. După hirotonie, a urmat cursurile la zi ale Seminarului Teologic din BUCUREȘTI, slujind ca diacon la Biserica Seminarului „Radu Vodă” din BUCUREȘTI.

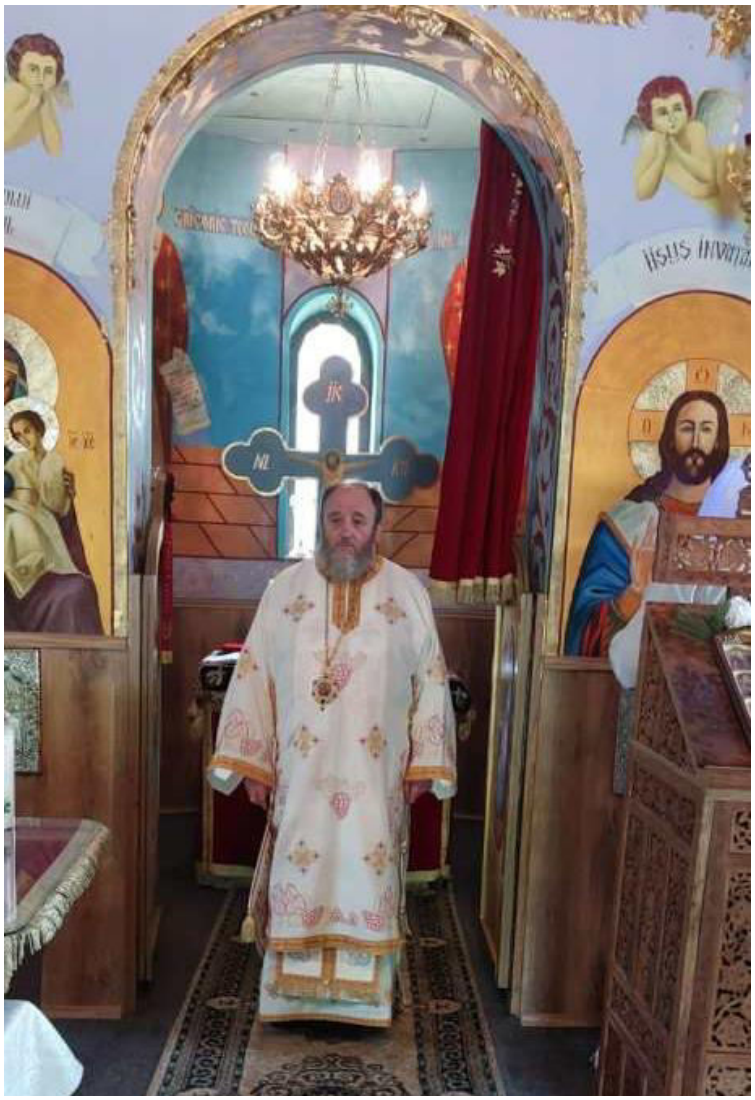
La sesiunea din luna iunie 1982, după susținerea examenului de diplomă, a devenit absolvent al Seminarului Teologic Ortodox BUCUREȘTI, cu media 7,50. După absolvire, la cererea sa, a primit înalta binecuvântare a Prea Fericitului Părinte Patriarh IUSTIN MOISESCU de ieșire din cuprinsul Arhiepiscopiei Bucureştilor, stabilindu-se în cadrul Arhiepiscopiei Timişoarei și Caransebeşului, la Mănăstirea „Izvorul Miron” din ROMÂNEȘTI, Jud. Timiș, cu binecuvântarea Înalt Preasfințitului Dr. NICOLAE CORNEANU, Mitropolitul Banatului. În perioada 1 iulie – 1 noiembrie 1982, a slujit ca diacon la această mănăstire, după care a fost transferat în interesul serviciului ca preot duhovnic la Mănăstirea "Sfântul Ilie de la Izvor" BOCȘA-VASIOVA, județul Caraș-Severin. Aici a fost hirotonit ieromonah la 6 noiembrie 1982, în Catedrala Mitropolitană din TIMIȘOARA, de către Preasfințitul Episcop Dr. TIMOTEI SEVICIU al Aradului, Ienopolei și Hălmagiului, pe atunci episcop-vicar al Arhiepiscopiei Timişoarei și Caransebeşului. Timp de aproape 3 ani de zile, aici a fost angrenat într-o serie de lucrări de restaurare a picturii și reconstrucții la Biserica mănăstirii, clădirile anexe și gardurile ce împrejmuiau mănăstirea.

La 13 mai 1984, lucrările pe care le-a realizat au fost binecuvântate de către Preasfințitul Episcop Dr. TIMOTEI SEVICIU, prin resfinţirea Bisericii îmbrăcată în haina de sărbătoare prin noua pictură realizată și lucrările de reparații, iar pentru munca și osteneala depusă i s-a acordat distincția de SINGHEL, prin hirotesie. În perioada anilor petrecuți la Mănăstirea BOCȘA-VASIOVA, și-a continuat la seral cursurile Liceului Industrial Nr. 2 din BOCȘA-VASIOVA, în anul 1985, promovând anul IV, după care s-a transferat la Liceul "Traian Vuia" din FĂGET, jud. Timiș.

Ca om de inițiativă și bun organizator, a fost transferat din nou, tot în interesul serviciului, la Mănăstirea "Izvorul Miron" din ROMÂNEȘTI, jud. Timiș, începând cu data de 1 septembrie 1985, pentru a o restaura și de a repune mănăstirea în circuitul turistic naţional și internaţional.

În toamna aceluiași an, 1985, s-a înscris la Liceul "Traian Vuia" din FĂGET, în anul V, curs seral, pe care l-a absolvit în sesiunea iunie 1986, când, în urma susținerii examenelor de diploma și bacalaureat, a obținut media 7,25.

La Mănăstirea "Izvorul Miron" din ROMÂNEȘTI a realizat lucrări de amenajare, restaurare, reconstrucție și pictură atât la biserica, cât și la clădirile anexe, fapt ce a făcut ca la 20 iulie 1987, de sărbătoarea hramului, sărbătoare ce coincidea și cu aniversarea a 75 de ani de la punerea pietrei de temelie a Bisericii mănăstirii, de către cel care a ctitorit-o, Dr. ELIE MIRON CRISTEA, primul patriarh al Bisericii Ortodoxe Române, să i se acorde prin hirotesie, de către Înalt Preasfințitul Dr. NICOLAE CORNEANU, Mitropolitul Banatului, distincția de PROTOSINGHEL. În calitate de conducător al mănăstirii a reușit să formez o obște monahală, în anul 1994 numărând 7 viețuitori. La 1 octombrie 1988, după susținerea examenului de admitere, din luna iulie 1988, s-a înscris în anul I la Institutul Teologic de Grad Universitar din SIBIU, care, după evenimentele din decembrie 1989, a devenit Facultatea de Teologie Ortodoxa "Andrei Șaguna" din cadrul Universității "Lucian Blaga" județul SIBIU. În anul 1992, sesiunea iunie-iulie, a devenit licențiat în teologie pastorală a acestei facultăți, susținând lucrarea cu tema: „CANONIZAREA SFINȚILOR ÎN BISERICA ORTODOXĂ”, avându-l ca îndrumător științific pe Arhid. Prof. Univ. Dr. IOAN N. FLOCA, obținând media 9,33.

La sărbătoarea hramului din 20 iulie 1991, cu binecuvântarea Înalt Preasfințitului Dr. NICOLAE CORNEANU, Mitropolitul Banatului, Biserica mănăstirii, restaurată și repictată, a fost târnosită (sfințită) de către vrednicul de pomenire Episcop EMILIAN BIRDAŞ, pe atunci arhiereu-vicar al Episcopiei Aradului. În toamna aceluiași an, la Mănăstirea "Izvorul Miron", ROMÂNEȘTI, județul Timiș, au avut loc trei rasoforii și o tundere în monahism.

Tot aici a pus bazele unei foi religioase intitulată sugestiv "VIAȚA MONAHALĂ", singura de acest gen (în acea perioadă) ce se adresa tuturor monahilor. Această foaie religioasă apărea lunar și a avut colaboratori de marcă ai monahismului românesc. Sub egida mănăstirii au apărut și un număr de 20 cărți semnate de smerenia sa, conținând poezie, proză, articole și studii cu caracter pastoral-misionar, drept etc.

Din dorința de a-și perfecționă studiile și de a-și lărgi orizontul de cunoaștere în mai multe domenii de activitate, în anul 1991 s-a înscris și la Facultatea de Drept "Nicolae Titulescu" din CRAIOVA, din cadrul Universității CRAIOVA, pe care a absolvit-o în luna iunie 1996 și a devenit licențiat al acesteia în sesiunea februarie 1997, susținând lucrarea cu tema „RĂSPUNDEREA MATERIALĂ A PERSOANELOR ÎNCADRATE ÎN MUNCĂ” obținând media 7,97%, având ca îndrumător științific pe Prof. Univ. Dr. CONSTANTIN BELU. În luna iunie 1995 a înființat, cu sprijinul Primăriei MARGINĂ, jud. Timiș, ziarul local intitulat sugestiv „MARGINĂ” ce a apărut lunar și pe care l-a condus ca redactor şef până în luna septembrie 1995, când, din motive financiare, și-a încetat apariția.

La 1 decembrie 1995, în urma mai multor solicitări de a pleca într-o alta eparhie, a primit binecuvântarea Înalt Preasfințitului Părinte Mitropolit, Dr. NICOLAE CORNEANU al Banatului, de a se reîntoarce la Mănăstirea CĂLDĂRUȘANI, din Județul Ilfov, mănăstirea de metanie a părintelui Olivian. Aici, din lipsa de spaţiu și de posturi în schema de personal, a primit o negație, iar Arhiepiscopia Bucureştilor i-a dat binecuvântarea de a se stabili în Arhiepiscopia Târgoviştei, unde regretatul Arhiepiscop Dr. VASILE COSTIN, chiriarhul de atunci al locului, l-a numit începând cu data de 1 februarie 1996, ca preot capelan militar la CENTRUL DE REEDUCARE GĂEȘTI, jud. Dâmbovița, unde a lucrat până la 1 august 2006, când s-a pensionat și a trecut în rezervă cu gradul de locotenent-colonel.

Prin experiența acumulată de duhovnic și pedagog, văzând nevoile acestei unități, a încercat să pună bazele unei activități moral-religioase de excepție. A întocmit programe de asistenţă moral-religioasă, iar la 12 iunie 1997, sprijinit de cadrele unității și Centrul Eparhial TÂRGOVIȘTE, a pus bazele viitoarei Biserici ce urma să fie închinată "Sfântului Ioan Gura de Aur", Arhiepiscopul Constantinopolului.

La 5 iulie 1997 au început lucrările de construcție a edificiului, ce au durat doar trei luni de zile. La 15 septembrie din același an, au început lucrările de pictură, realizate de profesorul HORIA CERNĂU din TÂRGOVIȘTE, ajutat de deținuții MARIUS POP și RADU EMILIAN, iar la 13 noiembrie 1997, când se face pomenirea Sfântului Ioan Gura de Aur, Biserica nou construită a fost sfințită de vrednicul de pomenire Arhiepiscop Dr. VASILE COSTIN, Întâistătătorul Eparhiei Dâmbovițene.

Pentru munca și osteneala depusă, Arhiepiscopia Târgovişteiei i-a acordat „DIPLOMA DE APRECIERE” nr. 4321/11 noiembrie 1997, iar Prea Fericitul Părinte Patriarh TEOCTIST ARĂPAȘU, al Bisericii Ortodoxe Române, prin GRAMATA PATRIARHALĂ Nr. 326/13 din noiembrie 1997, i-a acordat "CRUCEA PATRIARHALĂ".

La Centrul de Reeducare GĂEȘTI, județul Dâmbovița, unde a lucrat ca preot militar, a pus bazele unei reviste, sugestiv intitulată "LUMINĂ ȘI SPERANȚĂ", ce a apărut trimestrial începând cu anul 1996 și până în anul 2006, o revistă de cultură, opinie și informare, ce a depășit granițele ţării și se bucura de o largă apreciere. Tot din anul 1996, prin grija sfinției sale, la Centrul de Reeducare GĂEȘTI, a luat ființă Cabinetul de Asistenţă Religioasă care, din 1999, s-a transformat în Biroul de Asistenţă Religioasă, dotat cu bibliotecă, icoane, colecții de ziare și reviste etc.

În vederea aprofundării studiilor absolvite, în anul 1998 s-a înscris la cursurile postuniversitare ale Facultății de Drept „Nicolae Titulescu” din CRAIOVA, pe care le-a absolvit în anul 1999 susținând lucrarea de dizertație cu tema „CONSIDERAȚII TEORETICE ȘI PRACTICE ALE TEORIEI GENERALE A DREPTULUI PRIVIND LEGALITATEA ȘI CONSTITUȚIONALITATEA ACTELOR ADMINISTRATIVE” , sub îndrumarea Prof. Univ. Dr. IULIAN NEDELCU, obținând media 10. În paralel cu aceste cursuri, a urmat și cursurile postuniversitare ale Universității „Politehnica” din TIMIȘOARA, pe care le-a absolvit tot în anul 1999, susținând lucrarea de dizertație cu tema „MANAGEMENTUL RESURSELOR UMANE, SISTEMUL, LOC DE MUNCĂ,

STRUCTURĂ ȘI FUNCȚIONARE, PARAMETRII, PERFORMANŢĂ ȘI OBOSEALĂ", sub îndrumarea Prof. Univ. Dr. IOAN PUGNA, obținând media 9,40.

În urma examenului de admitere susținut în luna ianuarie 1999 la Academia de Științe a Republicii Moldova – Institutul de Filozofie, Sociologie și Drept, din CHIȘINĂU, a devenit doctorand în specialitatea Drept Penal, Criminologie și Drept Penitenciar. La data de 27 aprilie 2001, a susținut public teza de doctorat intitulată „CAUZELE CARE ATENUEAZĂ ȘI AGRAVEAZĂ PEDEAPSA", la Academia de Poliţie „Ștefan cel Mare" din CHIȘINĂU, sub conducerea științifică a Prof. Univ. Dr. ALEXANDRU BOROI de la Academia de Poliţie „Al. Ioan Cuza" din BUCUREȘTI și a consultantului științific, Conf. Univ. Dr. VALERIU BUJOR, fostul rector al Universității de Criminologie – CHIȘINĂU, R. Moldova, consiliul științific specializat al acestei academii conferindu-i titlul de „DOCTOR ÎN ȘTIINȚE JURIDICE" (conform Diplomei de Doctor seria D.R. nr. 1280/21 iunie 2001, eliberată de Comisia Superioară de Atestare a Republicii Moldova).

La data de 20 august 1999, Senatul Universității de Criminologie din Chișinău, prin Ordinul nr. 43/p, l-a numit, prin cumul, asistent universitar la catedra de "Drept Public" (pentru anul universitar 1999-2000).

La data de 28 august 2000, tot Senatul Universității de criminologie din Chișinău, prin Ordinul 35/p , l-a numit, prin cumul, asistent universitar la catedra de "Drept Public" (pentru anul universitar 2000-2001).

La data de 30 aprilie 2001, Senatul fostei Universității de Criminologie CHIȘINĂU – R. Moldova, prin Ordinul nr.17/U.P.Pc., l-a numit, prin cumul, în funcția de lector universitar la catedra de „Drept Public".

La data de 27 decembrie 2001, în baza hotărârii aceluiași senat al fostei Universității de Criminologie din CHIȘINĂU, prin Ordinul 24b/U.P.Pc., a fost numit, prin concurs, în funcția de lector universitar superior la Catedra de „Criminologie și Drept Penal".

Prin ordinul nr.78 U.P.P./30 august 2002 al Senatului fostei Universității de Criminologie CHIȘINĂU – R. Moldova, a fost numit, prin concurs, în funcția de conferențiar interimar la Catedra de „Criminologie și Drept Penal" pentru anul universitar 2002-2003.

Prin ordinul 41/p din 13 septembrie 2003, Senatul Academiei de Drept din Chișinău, R. Moldova l-a numit, prin cumul, lector superior la Catedra de Drept Public. De asemenea, prin ordinul 05-542 din 20 octombrie 2004 a fost angajat, prin cumul, în funcția de conferențiar universitar interimar la Catedra de Drept a Facultății de Drept din cadrul Universității de Stat "Alecu Russo" din Bălți - Republica Moldova.

Prin ordinul 05.277 din 29 august 2005, a fost angajat pe o perioada de 5 ani, titular la Catedra de Drept Public în funcția de conferențiar universitar, la Facultatea de Drept din cadrul Universității de Stat "Alecu Russo" din Bălți. De asemenea, prin ordinul 196-P din 01 septembrie 2017, a fost angajat în postul de conferențiar universitar la Departamentul de psihologie, securitate și drept (Secția criminologie, psihologie și științe socio-umaniste) la Institutul de Științe Penale și Criminologie Aplicată din Chișinău (anul universitar 2017-2018).

Prin ordinul 234-P din 10 august 2018, a fost numit în postul de cercetător științific superior la Departamentul de investigații științifice, cooperare inter-universitară și ghidare în carieră, la Institutul de Științe Penale și Criminologie Aplicată din Chișinău, pentru anul universitar 2018-2019.

Senatul Institutului de Științe Penale și Criminologie Aplicată din Chișinău, prin Hotărârea nr. 6 din 26 octombrie 2018, îi conferă titlul onorific de DOCTOR HONORIS CAUSA, pentru merite deosebite în propagarea criminologiei și științelor penale.

Prin ordinul 253-P din 1 aprilie 2019, a fost transferat din postul de cercetător
științific superior la Departamentul de investigații științifice, cooperare inter-universitară și ghidare în carieră, în postul de conferenţiar universitar la Departamentul de psihologie, securitate și drept (Secția de criminologie, științe juridice și securitate privată), începând cu data de 1 aprilie 2019 şi până în prezent.

În perioada anilor 1990-2023, a publicat un număr de 150 lucrări, 105 dintre ele apărând în colecțiile: pastorală, juridică și psihopedagogică, iar celelalte fiind de proză, poezie, istorie, sociologie și tehnologie. Între anii 1985-2023 a publicat, în diferite ziare (periodice și cotidiene) dar și în reviste din ţară și străinătate, un număr de peste

400 predici, peste 2500 de articole și studii (diferite domenii), 129 poezii și 33 de articole cu caracter pastoral în limba franceză, recenzând un număr de 118 cărți și prefațând 12 cărți ale unor autori diferiți.

Fără să fim lipsiți de modestie, trebuie să spunem că, despre viața și scrierile sale, s-au scris 18 cărți semnate de diferiţi autori.

Pe parcursul anilor a primit în semn de apreciere, pentru activitatea publicistică și literară, mai multe diplome, distincții și numeroase premii.

Între anii 1995-2023, a participat la diferite congrese, conferințe și simpozioane, atât în ţară, cât și în străinătate, unde au fost dezbătute probleme de interes naţional și mai ales de reformă penitenciară, la fiecare participare având câte o intervenție și prezentând câte un referat.

Aproape 400 de publiciști și gazetari au consemnat în presa scrisă din ţară și din străinătate, între anii 1990-2023, despre lucrările și activitatea publicistică, dar și edilitar-gospodărească a smereniei sale.

În anul 1999 a înființat Buletinul „CUVÂNT ȘI SUFLET” al Bisericii "SFÂNTUL IOAN GURA DE AUR" din cadrul Centrului de Reeducare din GĂEȘTI, județul Dâmbovița, ce apărea trimestrial, iar din anul 2001, a fondat și revista sugestiv-intitulată „Phoenix”, revistă semestrială ce oferea minorilor și cadrelor penitenciarului posibilitatea de a-și publica materialele și de a le face cunoscute cititorilor, iar în anul 2008, în luna iulie, a înființat Revista „Hrană pentru Suflet” a Mitropoliei Autonome Creștin Ortodoxe după Calendar Patristic de Bergamo și Europa, cu sediul în Bergamo, Italia, care apare neîntrerupt până în prezent.

Din cele prezentate se poate vedea că viață pe care a parcurs-o nu a fost o viață liniștită și nici ușoară, trebuind de tânăr să-și ia soarta în mâini, să trăiască numai printre străini, departe de casă și de cei dragi. Valurile acestei vieți l-au purtat de-o parte și de alta a ei, având de-a face cu oameni buni, mai puțin buni, cu oameni răi, dar și cu oameni plini de credință, cu suflet mare și cu frica de Dumnezeu.

În privinţa activităţii profesionale, trebuie să amintim că, prin Decizia nr. 25 din 25 mai 2007, Consiliul Baroului Mehedinți (Drobeta Turnu Severin), jud. Mehedinţi, a aprobat la cerere, trecerea pe Tabloul avocaților definitivi, a lui Pop Octavian, domiciliat în mun. Timişoara, jud. Timiş, începând cu data de 1 iunie 2007.

Prin Decizia nr. 30 din 6 Iunie 2007, tot la cerere, POP OCTAVIAN, a fost suspendat din funcția de avocat definitiv și trecerea sa, pe Tabloul avocaţilor incompatibili, fiind numit la aceiași data, ca și conferențiar universitar la Catedra de Drept Penal a Facultății de Drept din cadrul Universității de Stat "Alecu Russo "din Bălți, Republica Moldova.

Prin Decizia nr. 63 din 3 octombrie 2017 a Consiliului Baroului Mehedinți (Drobeta Turnu Severin), Pop Octavian a fost reînscris, tot la cerere, pe Tabloul avocaților definitivi, putând a putea pune concluzii la toate instanţele și de a-și putea desfășura activitatea profesională ca avocat titular în cadrul Cabinetului "Pop Octavian".

Prin Decizia nr.154 din 10 iulie 2018, a Consiliului Baroului Timiș, jud. Timiş, tot la cerere, i s-a aprobat înființarea unui Sediu secundar, Cabinet de avocat "Pop Octavian", pe raza județului Timiș. Alți 16 ani de activitate ca avocat definitiv, expert în domeniul dreptului canonic și penal, fiind doctor în Drept, specialitatea Drept Penal, Drept Penitenciar și Criminologie.

Revenind la activitatea religioasă, trebuie amintit faptul că, în anul 2019, Mitropolitul dr. Onufrie Pop stabileşte un protocol de comuniune şi colaborare cu Asociaţia Religioasă Biserica Creştină Ortodoxă Valahă, mediator al dialogurilor fiind Horepiscopul Nicolae Ilie, protocol care avea să ducă la constituirea, în anul 2020, a Sinodului acestei entităţi religioase recunoscută de către Secretariatul de Stat pentru Culte al Guvernului României în anul 2017 şi de către Instanţa Ministerului Justiţiei în anul 2018.

În sesiunea Sfântului Sinod din 20-21 august 2020 este numit Vicepreşedintele Sinodului şi al ABCOV şi avocat al acesteia. Astfel că, în data de 2 noiembrie 2020 Instanţa Judecătoriei Zărneşti admite Hotărârea definitivă a Sfântului Sinod. În urma unor dispute nesemnificative între regretatul preşedinte, Mitropolitul Ioan Valahul şi Mitropolitul Onufrie Pop, exista riscul suspendării comuniunii dintre aceştia. Astfel că, Horepiscopul Nicolae, membru titular al Sinodului, a refuzat să ia parte la orice fel de dispută, considerând că pacea din Sinod trebuie să se reinstaleze. Din nefericire, aceste dispute erau pricinuite şi de suferinţa bolii prin care trecea regretatul Mitropolit, suferinţă care avea să-l răpească din această lume pe data de 20 septembrie 2020.

În data de 21 septembrie 2022 devine Preşedintele interimar al celui de-al doilea Sinod (după cel al Mitropoliei de Bergamo), adică al entităţii sus amintită, iar din data de 27 octombrie 2022, după îndeplinirea procedurilor legale ce se impuneau prin legislaţia Statului Român, devine definitiv Preşedintele Sfântului şi reprezentantul legal al acesteia, în dosarul nr. 3479/338/2022 soluţionat la Judecătoria Zărneşti şi definitiv prin rejudecarea cauzei aceluiaşi dosar, la Tribunalul Braşov, în data de 30 mai 2023.

În prezent, Sinodul al A.B.C.O.V. are peste 25 de preoţi şi diaconi şi un Sinod constituit din 4 episcopi. Pentru buna funcţionare a instituţiei, dr. Onufrie Pop realizează o lucrare intitulată „Cum este percepută libertatea religioasă în România”, prima parte fiind publicată pe data de 1 noiembrie 2022. În acelaşi an a publicat mai multe articole ştiinţifice în diferite cotidiene româneşti şi externe.

Faptul că a fost slujitorul lui Dumnezeu și că mai bine de 10 ani și-a desfășurat activitatea într-un Centru de Reeducare (Penitenciar) ca preot militar (locotenent colonel), iar de 15 ani, fiind în calitate de ierarh misionar în Italia și Europa, la Mitropolia Autonomă Creștin Ortodoxă, după Calendarul Patristic, de Bergamo și Europa, cu sediul la Bergamo, Italia, consideră că această slujire a fost chemarea celor pe care i-a păstorit, tinerii certați cu legea, și de multe ori respinși de societatea din care au făcut parte și care, pe bună dreptate, au avut nevoie de un prieten adevărat care să se roage în permanenţă pentru ei, ajutându-i în felul acesta să-și revină, dar și să se ridice din „noroiul în care au căzut”. A avut permanent o mângâiere pentru credincioșii care sunt departe de casă, plecați pribegi printre străini să câștige o bucată de pâine și să ducă o viață mai bună.

A pus și va pune suflet în tot ceea ce face, căutând în permanență să-i ajute pe toți cei care sunt în suferință și în necazuri, atât cât Dumnezeu îl va ţine pe pământ binecuvântat. Se va ruga neîncetat pentru pacea a toată lumea, cerând de la bunul Dumnezeu să-l ţină sănătos, să-și poată mântui sufletul și să poată contribui la rândul său, ca duhovnic, și la mântuirea altora, iar ca dascăl să contribuie la formarea tinerelor generaţii sănătoase din punct de vedere legal, moral şi duhovnicesc, cu dragoste de Dumnezeu şi de semeni.

Ca orice om trecut prin multe suferințe și necazuri, nu-și mai dorește nimic de la această viață pământească și trecătoare, dar nici de la oamenii vremurilor tulburi pe care le trăim, care și ei sunt nişte trecători și călători pe acest pământ, ci caută să dea slava lui Dumnezeu pentru toate cele primite în cei 67 de ani de viață și 42 de ani de slujire la altarul credinței ca preot și duhovnic, dintre care 15 ani ca ierarh și 24 de ani de activitate didactico-științifică și de cercetare în Republica Moldova.

Biroul de presă al Mitropoliei de Bergamo și Europa, Italia

13 septembrie 2023.

Cuvantari duhovnicesti

CUVÂNT DESPRE ÎNTOARCEREA FIULUI RISIPITOR

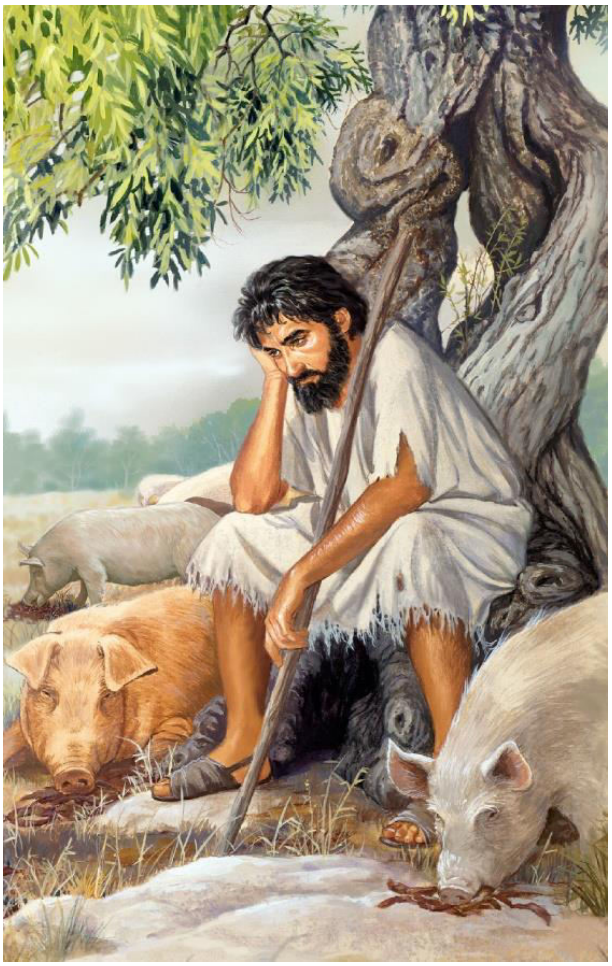
† dr. Onufrie Pop, Arhiepiscop şi Mitropolit.

Fiul risipitor din Evanghelia Sfântului Apostol Luca (XV, 11-32), vedem că este un fiu dezmierdat şi nedeprins cu munca, care, fără să aibă mila şi inimă, cere de la părinţi partea sa ce i se cuvine din avere şi pleacă în ţari străine, unde o risipeşte în dezmierdări şi în petreceri.

Cu durere în inimă şi cu lacrimi în ochi a trebuit să audă tatăl său aceste cuvinte îndrăzneţe cu care fiul i-a răsplătit toată truda şi grija şi toată zbuciumarea, pe care a avut-o până 1-a văzut mare.

Fiul părăseşte, cu averea moştenită, casa părintească unde şi-a petrecut anii frumoşi ai copilăriei şi se duce între străini, departe de ai săi şi acolo, într-un timp foarte scurt risipeşte toată averea pe care tatăl său o câştigase prin sudoarea frunţii.

De acum încep zile grele şi zile negre pentru el. Ajunge în cea mai mare mizerie, neavând ce mânca şi într-o stare plină de deznădejde. Aducându-şi aminte de casa părintească, şi venindu-şi în sine, şi-a zis : „Câţi argaţi ai tatălui meu sunt îndestulaţi de pâine, iar eu pier aici de foame ! Sculându-mă, mă voi duce la tatăl meu şi-i voi spune : Tată, am greşit la cer şi înaintea ta. Nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău. Fă-mă ca pe unul din argaţii tăi" (Luca XV, 17—19). El se deşteptă din ameţeala petrecerilor şi a desfrânărilor, se căi amar şi cu inima zdrobită, cu hainele rupte, se întoarse la tatăl său. „Şi încă departe fiind el, 1-a văzut tatăl său şi i s-a făcut milă şi, alergând, a căzut pe grumazul lui şi l-a sărutat. Şi i-a zis fiul : Tată, am greşit la cer şi înaintea ta şi nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău" (Luca XV, 20—21). Plin de bucurie, tatăl său dă porunca slugilor sale să-l îmbrace în haina cea mai frumoasă, să-idea în semn de cinste un inel în mână. Ca pentru un oaspete ales, pune să junghie viţelul cel mai gras şi să poftească toate neamurile şi prietenii să se veselească împreună, „căci acest fiu al meu mort era şi a înviat, pierdut era şi s-a aflat" (Luca XV, 24).

Aşa cum tatăl din Evanghelia de astăzi a arătat o iubire sinceră faţă de fiul său cel risipitor, o iubire care toate le-a iertat, toate le-a uitat, aşa arată şi Domnul nostru Iisus Hristos cea mai mare iubire, milă şi dragoste faţă de noi, fiii cei nemulţumitori, care mereu îl supărăm cu păcatele noastre, la fel cum 1-a supărat fiul cel risipitor pe tatăl său.

Să privim deci mai de aproape această iubire, milă şi dragoste, de care ne aduce aminte Sfânta Evanghelie de astăzi, şi să vedem cum suntem noi datori a răspunde la atâta dragoste şi bunătate.

Din iubire şi din milă către noi oamenii, S-a pogorât Domnul nostru Iisus Hristos din ceruri şi a luat trupul smereniei noastre, ca să ne mântuiască. Şi cu toate că o rugăciune de a Lui sau o picătură de sânge ar fi fost de ajuns pentru mântuirea noastră, Mântuitorul de bună voie a petrecut 33 de ani în cea mai mare sărăcie, fiind prigonit şi dispreţuit de mai marii poporului evreu, şi moare după suferinţe amare, numai ca să ne arate dragostea Sa neasemuit de mare pentru omenire. Şi legat de acestea, El însuşi ne spune: „Mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu are, ca sufletul Lui să şi-L pună pentru prietenii Săi" (Ioan XV, 13). Domnul nostru Iisus Hristos, prin suferinţele Sale şi prin moartea Sa de pe cruce, a dat lumii dovada iubirii desăvârşite pentru noi. Şi acest lucru l-au simţit şi l-au recunoscut Sfinţii Apostoli, iar Sfântul Ioan, ucenicul cel iubit al Mântuitorului, ne spune : „În aceasta am cunoscut iubirea : că şi El Şi-a pus sufletul Său pentru noi" (I Ioan III, 16).

Mântuitorul lumii dorea nespus de mult ca şi ucenicii Săi să fie însufleţiţi de o asemenea iubire, şi de fiecare dată le cere acest lucru.

Apropiindu-se timpul suferinţelor, Mântuitorul trece într-o zi prin Samaria, unde oamenii nu voiau să-L primească. Această purtare, plină de nerecunoştinţa a samarinenilor, i-a supărat şi i-a mâniat atât de mult pe Sfinţii Apostoli Iacob şi Ioan, încât, porniţi cum erau, au zis către Domnul Hristos : „Doamne, vrei să zicem să se coboare foc din cer şi să-i mistuie, cum a făcut şi Ilie ?" (Luca IX, 54). Însă Domnul nostru Iisus Hristos, plin de iubire şi de milă faţă de aceia care îl dispreţuiau, le-a răspuns : „Nu ştiţi, oare, fiii cărui duh sunteţi ? Căci Fiul Omului n-a venit ca să piardă sufletele oamenilor, ci ca să le mântuiască" (Luca IX, 55). Deci cu o blândă mustrare a vrut Iisus să le spună : Voi care sunteţi în toate zilele cu mine, încă n-aţi observat că duhul învăţăturii Mele este un duh al iubirii, al răbdării faţă de toţi şi voi îmi vorbiţi de foc şi de răzbunare ? Iar în alt loc le spune categoric : „Învăţaţi-vă de la Mine, că sunt blând şi smerit cu inima" (Matei XI, 29).

Această iubire, această milă şi dragoste faţă de cei păcătoşi, propovăduită cu cuvântul de nenumărate ori, a dovedit-o Mântuitorul şi cu fapta. Din milă şi dragoste a vindecat Iisus mulţimea mare de bolnavi de tot felul şi fără

număr putem spune că sunt minunile vindecărilor, aşa că Sfinţii evanghelişti scriu cu însufleţire că : „Orbii văd, şchiopii umblă, leproşii se curăţesc, surzii aud şi morţii înviază" (Luca VII, 22).

Milă şi dragoste a arătat Mântuitorul faţă de cei păcătoşi, chiar atunci când lumea aştepta mânie şi pedeapsă de la El.

Şi prin pilda fiului risipitor din Evanghelia de astăzi ne sunt arătate iubirea şi mila Domnului nostru Iisus Hristos faţă de cei păcătoşi. Câte lacrimi nu a stors această pildă din ochii acelor părinţi necăjiţi, care au avut supărări mari cu fii lor risipitori şi rătăciţi!

Se poate ca noi, auzind toate acestea, să rămânem cu inimile împietrite la atâta iubire, milă şi dragoste? Se poate să nu cădem la picioarele Aceluia care ne cheamă cu glasul Sau blând si cu cuvintele dulci: „Cine vine la Mine, pe acela nu-l voi scoate afară"! Nu, dragii mei, la atâta iubire, milă şi dragoste trebuie să răspundem şi noi în timpul sfânt, care se apropie, cu căinţă şi cu părere de rău, cum a făcut-o şi fiul cel risipitor din pilda de astăzi.

Să pornim, deci, pe acest drum al întoarcerii, pătrunşi de adevărata căinţă, şi atunci putem nădăjdui că razele iubirii şi milei lui Dumnezeu ne vor lumina şi pe noi, că Iisus Hristos, Fiul iui Dumnezeu ne va ieşi înainte, ne va da veşmântul nou al harului Său şi ne va zice şi nouă plin de bucurie : „Fiii aceştia morţi au fost şi au înviat, pierduţi au fost şi s-au aflat". ***AMIN.***

RUGACIUNEA SFINTEI ANISIA

Atotputernice Doamne Dumnezeule, Părintele Unuia Născut Fiului Tău, Iisus Hristos, al Domnului Dumnezeului şi Mântuitorului nostru, Cela ce şezi pe scaunul slavei Tale, Căruia Îţi slujesc mii de mii de arhangheli şi mii de îngeri îţi stau înainte, supunându-se poruncii Tale: scaunele, domniile, începătoriile, stăpâniile, pe care Te laudă heruvimii şi Te măresc serafimii neîncetat cântând întreită cântare. Tu pe duhurile care nu se plecau Ţie le-ai cufundat în tartarul cel prea adânc şi pe balaur, care s-a lipit de darul Tău, l-ai legat cu legături nedezlegate şi scaunul lui l-ai surpat la pământ şi de la slujba cea cerească l-ai izgonit, lipsindu-l de viaţa cea fericită, iar cu moartea cea cu defăimare a Crucii ai surpat mândria aceluia.

Tu din sânurile Tale cele fără prihană ai trimis la noi pe Dumnezeu Cuvântul, Care era mai înainte de veci, pe Mântuitorul sufletelor noastre, Cel născut prin umbrirea Duhului Sfânt şi din Maria Fecioara, Care printr-Însul ai căutat oaia cea rătăcită, ai întărit pe cea neputincioasă şi ai vindecat pe cea zdrobită. Pe Tine Te chem, eu smerita şi păcătoasa roaba Ta, cu toată inima mea. Tu, Cel ce ştii gândurile fiecăruia, focul cel aruncat în lume de Unul Născut Fiul Tău l-ai aprins în inima mea şi scânteia credinţei, care este în mine, ai schimbat-o în făclia dragostei. Vino să mă mântuieşti pe mine, nevrednica roaba Ta, pentru că pe Tine Te doresc, pe Tine Te caut şi de Tine mă lipesc din toată inima mea.

Doamne Dumnezeule, Fiule, primeşte rugăciunea mea cea adusă Ţie cu inimă zdrobită şi cu duh de smerenie. Nu mă trece cu vederea pe mine, pentru care, O! Iisuse Hristoase, ai fost pironit pe cruce şi lovit peste obraz; pentru care ai băut oţet cu fiere şi ai gustat moartea amară şi a treia zi ai înviat din morţi, Te-ai înălţat la cer şi şezi de-a dreapta Tatălui.

Nu mă ruşina, nici nu mă lepăda din numărul roabelor Tale, ci învredniceşte-mă ca o creştină a mă mântui prin semnul Sfintei Tale Cruci. Fă-mă părtaşă patimilor Tale, săvârşind în mine voia Ta, ca să fiu credincioasă a mă arăta feţei Tale. Tu mă păzeşte, pătrunde cu frica Ta trupul meu, căci de judecăţile Tale m-am temut. Închide ochii mei ca să nu vadă deşertăciunea, ci mai bine, mă rog Ţie, deschide-i ca să cunosc minunile din legea Ta, căci spre Tine sunt aruncată din pântecele maicii mele. Tu eşti Domnul meu; tatăl meu şi maica mea m-au părăsit, iar Tu, Doamne m-ai primit.

Îndreptează paşii mei, ca să nu mă umplu de ruşine, eu roaba Ta; fă cu mine semn spre bine şi împlineşte cererea mea, pentru că înaintea Ta este toată dorirea mea şi suspinul meu de la Tine nu s-a tăinuit. Iarăşi către Tine mă rog, Dumnezeule Părinte, ajută-mi ca să nu se afle prihană în mine, roaba Ta, căci Ţie mă aduc punându-mă pe altarul mărturisirii şi al smereniei mele, să fiu primită ca o ardere de tot; astfel să fie jertfa mea înaintea Ta. Învredniceşte-mă a urma Mielului Tău Celui fără prihană, lui Iisus Hristos, Căruia, împreună cu Tine şi cu Duhul Sfânt, se cuvine slava, cinstea şi puterea în veci. Amin.

RUGACIUNEA MINŢII

Când omul a fost plăsmuit de Dumnezeu se afla în starea de luminare a minții, lucru care înseamnă că avea rugăciunea minții (noetică). La omul dinainte de cădere, mintea-nous avea pomenirea lui Dumnezeu și în continuare umplea de Har rațiunea (logikí) și patimile sufletului, adică mișcările cele după fire ale sufletului. Însă, prin cădere, mintea-nous a căzut în cel mai adânc întuneric, a fost robită de rațiune (logikí), de patimi și de condițiile mediului din jur. Aceasta este adevărata cădere a omului, și acestea sunt înfricoșătoarele urmări ale căderii sale.

Rugăciunea minții în inimă este o dovadă clară că omul se reîntoarce la starea de dinaintea căderii, odată ce mintea-nous se luminează și se roagă neîncetat lui Dumnezeu. Desigur, trebuie să subliniez că, atunci când în Tradiția Ortodoxă vorbim despre luminarea minții-nous, nu înțelegem cunoașterea lumii ideilor, ci, în principal și înainte de toate, rugăciunea neîncetată care se săvârșește cu mintea-nous curată. Prin urmare, și în acest punct există o deosebire uriașă între teologie și filosofie. La nivelul limbajului poate părea că Ortodoxia se aseamănă cu filosofia greacă antică sau, încă, cu religiile orientale contemporane, însă există o deosebire uriașă între acestea. Sfântul Grigorie Palama spune că, dacă se constată că există o asemănare exterioară la nivelul limbajului între învățătura creștină și filosofie, această asemănare este valabilă doar la nivel exterior, câtă vreme însă ”în privința înțelesurilor există o mare deosebire” . Astfel, mintea se umple de Har, se luminează, și puterile sufletului redobândesc starea lor firească.

Din acestea se vădește limpede că mintea-nous în starea aceasta este slobozită de sub tirania și stăpânirea rațiunii, așa încât se poate ruga neîncetat, se poate afla neîntrerupt în această tăifăsuire cu Dumnezeu, câtă vreme rațiunea se ocupă de alte lucruri, adică omul comunică cu ceilalți oameni, ascultă discuțiile lor, și chiar el însuși vorbește. Așadar este posibil să vorbească ore în șir și totuși să audă lăuntric inima rugându-se. De asemenea, este posibil să doarmă doar pentru a se odihni trupul, și totuși să audă inima cum se roagă. Și astfel, câtă vreme din diferite corelații înțelege bine că a dormit, totuși, în același timp, înțelege că inima i-a privegheat și s-a rugat. Nu simte că el însuși se ruga, ci auzea inima cum se roagă. Simte ca și cum inima ar avea o gură și neîncetat se roagă lui Dumnezeu.

Prin urmare, simțirile exterioare se ocupă cu diferite lucrări, dar toate simțirile noetice sunt concentrate în inimă. Câtă vreme este posibil să audă sau să vadă un interlocutor, totuși mintea-nous este

adunată în inimă și se roagă. Înțelegem din aceasta că ”lucrătorul rugăciunii minții” nu este influențat de mediul din jur. Și atunci dobândește adevărata libertate. Căci în Tradiția Ortodoxă spunem că libertatea nu înseamnă posibilitatea de opțiune, ci eliberarea minții-nous de sub stăpânirea rațiunii, a patimilor și a mediului din jur.

Desigur, acest lucru nu este ușor atunci când omul se află pe acea treaptă în care încearcă să facă rugăciune rațională neîncetată, pe cât este cu putință, adică atâta vreme cât mintea-nous este încă în legătură cu rațiunea (logikí). În această situație, omul se luptă să se elibereze de orice imagine sau sunet care cad sub incidența simțurilor, încearcă să se elibereze de imaginile închipuirii și îndepărtează orice gând care intră în rațiune (logikí). Evită până și lumina sensibilă, căci lumina smulge mintea-nous de pe drumul către inimă. Astfel se explică de ce Părinții niptici, la începuturile acestei străduanii a lor, evită convorbirile, întâlnirile cu oamenii, gândurile, imaginile etc. Pe această cale doresc să elibereze mintea-nous din condițiile mediului din jur și chiar și de rațiune. Însă, atunci când mintea-nous își găsește locul, sălașul ei firesc, atunci este posibil ca simultan mintea-nous să se roage, iar rațiunea să își aibă gândurile (logismoí) ei și chiar ca omul să fie activ în societate. În această stare, mintea-nous omului nu se mai întunecă din pricina întunericului din jur, ci fiind luminată, dimpotrivă, ea e cea care luminează întunericul mediului în care se află. Toți Sfinții care au ajuns să facă lucruri temerare, să intre până și în bordeluri ca să mântuiască pe frații lor, se aflau în starea de luminare a minții. Nebunii pentru Hristos aveau această experiență. De aceea, cel ce dorește să cerceteze cele despre nebunii pentru Hristos în afara acestei perspective, cel mai probabil eșuează în demersul lui. De asemenea, toți Sfinții nevoitori și Sfinții Mucenici ajunseseră cel puțin la treapta de luminare a minții, aveau această experiență lăuntrică, de aceea nici nu erau înrâuriți de condițiile mediului din jur.

Ceea ce descriu în acest punct este așa-numita metodă apofatică a Bisericii și care este Golgota rațiunii (logikí) umane. Lucrarea de-la-sine a inimii prin puterea dumnezeiescului Har adună mintea în inimă, și acolo se concentrează și vederea sufletului. Și această concentrare este mai puternică decât cea mai mare putere a unui radiofon, de pildă. E posibil ca omul să audă radioul și totuși mintea-nous să fie adunată în inimă și să se roage neîncetat. Astfel, omul nu se îndepărtează de lume și oameni și, deși se află în mijlocul societății, se roagă neîncetat. Desigur, așa cum am menționat anterior, la început, îndepărtarea fizică, căutarea liniștii sunt necesare și ajută. Când însă mintea-nous s-a îndulcit cu unirea inimii, atunci nu o mai tulbură nici toate condițiile grele ale mediului din jur.

Toată această stare este și se numește de către Părinți răpire, extaz (ékstasi). Și aici trebuie subliniat că, deși folosim același cuvânt ca în filosofia greacă, totuși ne referim la altceva. Extazul nu este suspendarea energiilor sufletești, nu este îndepărtarea minții de trup, ci îndepărtarea minții de cugetul trupesc și lumesc și întoarcerea ei în inimă. Când mintea se îndepărtează de lumea din jur, când se dezleagă din robia rațiunii și a patimilor și se roagă neîncetat, chiar dacă omul se află în mijlocul lumii, în tradiția patristică aceasta este și se numește răpire, extaz.

Astfel, problema nu este să înceteze ispitele și greutățile din viața noastră, ci să le depășim prin strădania de a elibera mintea de sub tirania condițiilor mediului din jur, a patimilor și a rațiunii. Prin urmare, nu sunt de vină ceilalți, nici ispitele care ne vin în viață, ci sinele nostru bolnav, care nu lucrează în chip firesc.

Când vorbesc despre aceste lucruri de obicei întâmpin o obiecție: că toate astea nu se pot realiza fiind în lume, că, adică, nu e posibil ca un om să trăiască în lume și să aibă asemenea experiențe. Cu privire la această obiecție doresc să subliniez următoarele lucruri.

În primul rând, toate lucrurile acestea pe care încerc să le descriu aici nu țin de starea unui supraom, ci reprezintă starea firească a omului creat de Dumnezeu. Nu vorbesc de lucruri exagerate, ci de lucruri care se pot realiza. Este o blasfemie să credem că Hristos, Apostolii și Sfinții Părinți cer de la oameni lucruri irealizabile. Luminarea minții este starea firească a omului.

În al doilea rând, întreagă această învățătură care se recunoaște limpede în Sfânta Scriptură este ignorată astăzi peste măsură și inadmisibil, dar nu doresc să mă refer la acest lucru aici. Și asta pentru că trăim un creștinism secularizat, lumesc. Secularizarea este cea mai mare vătămare pentru creștinii de azi. Am ajuns să considerăm starea firească a omului, anume luminarea minții, ca fiind o stare suprafirească. Însă această stare pe care noi o socotim suprafirească este o stare pe deplin firească în viața Bisericii, care este Trupul lui Hristos.

În al treilea rând, eu unul cel puțin vorbesc cu atâta certitudine despre aceste lucruri, adică nu am absolut nici o reținere, pentru că am cunoscut mulți oameni care trăiesc aceste lucruri. M-a învrednicit Dumnezeu să cunosc oameni care au experiențe ale rugăciunii minții (noetice) și chiar ale vederii Luminii necreate. Și printre acești oameni nu se numără doar monahi, ci și oameni care trăiesc în lume. Acest lucru mă face să spun că rugăciunea minții (noetică) este starea firească a omului și singura cale de reușită în rezolvarea problemelor noastre.

În al patrulea rând, din experiența mea pastorală am constatat că mulți oameni au dobândit în viața lor, fie și pentru un scurt interval de timp, cunoașterea luminării minții și a rugăciunii minții în inimă. Probabil că cei mai mulți nu știu ce înseamnă acest lucru și nu îl pot explica, dar l-au trăit. Pot să spun că mulți oameni dobândesc cunoașterea acestei rugăciuni a minții (noetice) pe primele ei trepte și la începuturile intrării în perioada pocăinței. Poate să dureze puțin timp, câteva zile, câteva săptămâni sau luni sau chiar și un an, acest lucru depinde de modul lor de viață. Vreau să spun însă că mulți trăiesc această stare. Pot să adaug că în mod obișnuit se întâmplă la oameni care ani la rând au trăit în afara Bisericii și la un moment dat s-a aprins în ei pocăința. Câtă vreme, dimpotrivă, oameni care de mici trăiesc în Biserică, dar în mod convențional, și au ajuns la un formalism și la o obișnuință exterioară cu cele bisericești, de regulă nu trăiesc aceste stări și chiar ei sunt cei care aduc obiecții cum că este imposibil să trăiești în lume și să ai experiența rugăciunii minții.

Totuși, dacă cercetăm bine Sfânta Scriptură, mai ales Epistolele Sfântului Apostol Pavel, vom constata că primii creștini, deși trăiau în societate, în condițiile grele și obișnuite ale vieții, totuși aveau o puternică rugăciune a minții în inimă.

DIFERITE SFATURI DUHOVNICESTI

VIZIUNI CERESTI SI INSELACIUNI DRACESTI

Nu se ajunge la rugaciune neincetata cata vreme esti patimas, ci ajungi la primejdie de naluciri, halucinatii, chiar in stare de veghe. Cand amesteci rugaciunea cu patimile, biruiesc patimile cu tot felul de naluciri. Unii Il vad pe Domnul Iisus Hristos ca pe un tanar de care se indragostesc, altii ca pe un copil pe care il strang la san, ca rod al patimii. Cu inselari de acestea se ajunge pana la nebunie. Iar pe cel bolnav psihic il poti ajuta doar daca este constient de boala sa.

Pana nu te purifici de patimi, nu te avanta in rugaciunea neincetata, ca satana te prinde in inselaciuni dracesti, in loc de vederi ceresti. Intai trebuie facuta despatimirea. Cum? Trebuie lepadata iubirea de sine, iubirea curveasca de sine si semnele acestei iubiri sunt printre altele: judecarea, cartirea, nemultumirea.

Sunt doua faze ale nevointelor:

1. Faza ascetica – toata stradania din partea omului sa se purifice de patimile sale.

2. Faza a doua, dupa aceasta biruinta, caracterizata prin darurile Sfantului Duh, care ridica mintea la stari de credinta luminata. Sfintii au facut nevointe grozave, infricosetoare si au ajuns la starea lui Adam inainte de cadere, cand fiarele in prezenta lor leapada starea lor de fiare. Ca exemplu, aproape contemporan, avem pe Sfantul Serafim de Sarov si blandetea fiarelor din padure. Sfintii iubesc toata faptura lui Dumnezeu.

Faza ascetica cuprinde nevointele, iar faza mistica se caracterizeaza prin darurile Duhului Sfant, care ridica sufletul si mintea la stari luminate de credinta. Despatimirea este conditia rugaciunii neincetate.

Lepadarea de lume inseamna lepadarea de patimile lumii, nu de lume care e creatie a lui Dumnezeu.

MAREA PRIMEJDIE

Există primejdia ca rugăciunea, cercetarea cărţilor şi chiar Sfânta Împărtăşanie să acopere starea ta păcătoasă, să o cocoloşească şi să nu te simţi împăcat cu Dumnezeu. Există această primejdie, dar nu pentru că rugăciunea sau Sfânta Împărtăşanie ar avea acest scop, ci pentru că tu le determini, abordezi greşit starea ta. În situaţia aceasta, cum putem să vorbim despre viaţă duhovnicească? Cum va înainta omul duhovniceşte dacă neglijează mizeria dinlăuntrul lui, mică sau mare? Cum va înainta duhovniceşte dacă nu atinge stările de păcat şi nu se preocupă de ele? În această situaţie nu face altceva decât să legalizeze starea păcătoasă existenţa şi să o acopere. Nu starea păcătoasă, în sine, împiedică progresul duhovnicesc, ci atitudinea pe care o avem, preocuparea personală pe care o avem.

Am fi înaintat mult până astăzi, de când suntem creştini, dar nu înaintăm. Întâlnesc, adeseori, suflete care agonizează, care se străduiesc, care se luptă, care fac tot ce este posibil, dar care nu înaintează. De ce? Pentru că nu se pocăiesc, nu vor să se pocăiască!

DARUL IERTARII PACATELOR MELE

Sunt patruzeci si sase de ani și jumătate (10 iunie 1977) de când port rasa călugărească, depunind voturile monahale la Mănăstirea Caldarusani,jud. Ilfov,Arhiepiscopia Bucurestilor şi, pe cât îmi pare, nu am dorit a-mi neglija mântuirea, ci totdeauna cu mare teamă şi lacrimi am rugat pe Dumnezeu să se milostivească de mine, să-mi ierte toate păcatele şi să nu mă lepede de la aşternutul picioarelor Sale.

Am încercat, cred, după puterile mele, să nu nedreptăţesc nicio persoană de pe Pământ; mai mult chiar, să-mi dea Dumnezeu bărbăţia de a sluji cât mai multor oameni cu putinţă, fără să aştept de la ei nici o plată materialnică sau duhovnicească, ci aşteptând doar de la Dumnezeu darul iertării păcatelor mele.

Şi totuşi, în tot acest răstimp de aproape o jumătate de veac, nu am cunoscut perioade de pace sau siguranţă, ci totdeauna am simţit în jurul meu ameninţări ori cel puţin stări potrivnice. În tot ceea ce încerc să fac, chiar şi în cel mai mic lucru, întâlnesc totdeauna piedici de netrecut. Aproape toate porţile lumii acesteia sunt mereu închise pentru mine. Am îmbătrânit şi nu am înţeles sensul acestor încercări.

Adică: sunt ele semnul urgiei lui Dumnezeu faţă de mine, păcătosul, sau altceva se întâmplă? De nenumărate ori am rugat pe Dumnezeu să-mi descopere pentru ce merg lucrurile aşa, iar Dumnezeu îmi răspunde necontenit cu tăcere.

De aici veţi înţelege că nu sunt în măsură să vă dau explicaţii la dramatica încercare prin care treceţi. Dar vă avem totdeauna în rugăciunile noastre, cu durere şi dragoste.

Greu este nouă să învinovăţim pe Dumnezeu şi să ne îndreptăţim pe noi înşine, dar iarăşi, nu este uşor să facem nici invers, ca prietenii lui Iov, care doreau să se facă apărătorii dreptăţii lui Dumnezeu, uitând de înfricoşatele chinuri prin care a trecut Iov.

Astfel, tace Dumnezeu, tăcem şi noi.

Mitropolit dr. Onufrie (Octavian) Pop,
Timișoara, 30 decembrie 2023

RUGACIUNE CATRE SFINTUL MODEST, CEL GRABNIC AJUTATOR PENTRU ANIMALELE BOLNAVE DIN GOSPODARIE

Doamne Iisuse Hristoase, Ziditorul lumii, învredniceşte-ne pe noi Împărăţiei Tale, că numai pe Tine singur, Stăpâne, Te-a dorit sufletul meu şi pentru numele Tău n-am socotit moartea şi chinurile. Deci, Iubitorule de oameni, să nu mă judeci pe mine nevrednic bunătăţilor tale, ci auzi-mă pe mine robul Tău şi primeşte această rugăciune a mea, şi care va chema numele meu şi va săvârşi pomenirea mea, a smeritului, fii lui ajutor, Doamne, şi nu-l părăsi pe el, ci umple-l pe el de tot binele şi dăruieşte-i milele Tale cele bogate. Şi cine va citi mucenicia nevoinţelor mele, blagosloveşte-l pe el, Doamne, şi toată averea lui, şi depărtează şi goneşte pentru numele robului Tău, Modest, de la toate animalele lui, toată vătămarea şi boala. Aşa, Stăpâne, caută din sfânt lăcaşul Tău spre rugăciunea mea şi binecuvântează şi înmulţeşte animalele lui şi goneşte pentru numele robului Tău, Modest, de la toate animalele lui, toată vătămarea şi boala. Aşa, Stăpâne, caută din sfânt lăcaşul Tău spre rugăciunea mea şi binecuvântează şi înmulţeşte animalele lui, precum ai binecuvântat şi ai înmulţit turmele lui Avraam, ale lui Isaac şi ale lui Iacob şi ale tuturor celor care au slujit Ţie, că bine eşti cuvântat în vecii vecilor. Amin.

RUGACIUNE PENTRU O CĂSNICIE FERICITA

Sfinte Antonie, tu ai îndrumat pe atâtia tineri pe drumul vietii si le-ai dobândit ajutor de la Dumnezeu ca sã poatã întemeia o familie fericitã si astfel sã aibã parte de o viatã frumoasã.

Stiu cã si viitorul meu este în mâinile lui Dumnezeu, Stãpânul cerului si al pãmântului, dar teama de primejdiile care mã înconjoarã - uneltirile celor rãi, farmecele, descântecele - mã fac uneori sã mã clatin în credintã. De aceea alerg la ajutorul tãu. Toti cei care si-au încredintat viitorul în mâinile tale au fost cãlãuziti pe drumul cel bun.

Dobândeste-mi de la Dumnezeu rãbdare ca sã nu mã pripesc în alegerea mea; credintã, ca sã descopãr mereu vointa lui; supunere la aceastã vointã si seriozitate în pregãtirea mea pentru viata de familie.

Întãreste-mi convingerea cã Dumnezeu nu pãrãseste fãpturile sale si le conduce prin providenta sa. Domnul nostru Isus Cristos ne-a învãtat: “Cãutati mai întâi împãrãtia lui Dumnezeu si dreptatea lui si toate celelalte vor veni pe deasupra” (Mt 5, 35).

Bunul meu mijlocitor, eu sunt dispus sã duc o viatã cinstitã si supusã vointei lui Dumnezeu. Fereste-mã de orice rãu si ajutã-mã sã-mi gãsesc un tovarãs credincios (o tovarãsã credincioasã), pentru ca astfel, amândoi sã fim fericiti pe drumul vietii si sã ajungem sã ne bucurãm de slava cereascã. Amin.

A M I N !

METROPOLIA AUTONOMA CRISTIANA ORTODOSSA
Di Bergamo e dell' Europa
Codice Fiscale: 95215050162 / 19-02-2015
Via Alessandro Furietti nr. 7/B, Bergamo-Malpensata, ITALIA.

PROCES-VERBAL
ORDINEA DE ZI A SFÂNTULUI SINOD
AL MITROPOLIEI DE BERGAMO

Nr. 377a/ 31 decembrie 2023

Întocmit astăzi, 31 decembrie 2023, în şedinţa Sfântului Sinod al Mitropoliei Autonome Creştin Ortodoxe de Bergamo şi Europa, prin:

Înalt Preasfinţitul Dr. Onufrie Pop, Arhiepiscop de Bergamo şi Mitropolit Primat, Preşedintele Sf. Sinod,
Înalt Preasfinţitul Părinte Arhiepiscop Mihail Buruiană, Secretarul Sfântului Sinod,
Delegaţi din partea clerului bisericesc, cinului monahal şi mirenilor Mitropoliei.
Participanţi dintre membrii de conducere:
Pr. Protoiereu Mitropolit Marcel Moclinda – Vicar Administrativ.
Pr. **Mihai Petru Vucu** – Secretar General.

În cadrul şedinţei Sfântului Sinod s-au discutat următoarele:

1. Activitatea pastoral-misionară în cadrul Mitropoliei;
2. Activitatea sacerdotală la nivel intern-bisericesc;
3. Activitatea pastoral-misionară a ÎPS. Dr. Onufrie Pop, Arhiepiscop şi Mitropolit, în provinciile:
   - Bergamo;
   - Lecco;
   - Sondrio;
   - Brescia;
   - Como;
   - Milano;
   - Torino;
   - Diaspora – România.
4. Activitatea sacerdotală, pastoral-misionară şi filantropică la nivel naţional şi internaţional;
5. Activitatea economică în cadrul Mitropoliei de Bergamo, Misiunea cu hramul „Sf. Ioan Botezătorul”;
6. Alte aspecte ale vieţii cotidiene a credincioşilor Mitropoliei noastre.

În urma acestor dezbateri, prezentăm activitatea economică a Mitropoliei de Bergamo, detaliată, în conformitate cu documentele prezentate Sfântului Sinod:

DR. DR. HC. ONUFRIE POP
PREŞEDINTELE SFÂNTULUI SINOD

METROPOLIA AUTONOMA CRISTIANA ORTODOSSA DI BERGAMO E DELL' EUROPA
M B
C. F. 95215050162

METROPOLIA AUTONOMA CRISTIANA ORTODOSSA
Di Bergamo e dell' Europa
Codice Fiscale: 95215050162 / 19-02-2015
Via Alessandro Furietti nr. 7/B, Bergamo-Malpensata, ITALIA.

RAPORT DE ACTIVITATE ECONOMICĂ ŞI PASTORAL-MISIONARĂ ÎN CADRUL MITROPOLIEI DE BERGAMO ŞI EUROPA PE ANUL 2020

Nr. 377b/ 31 decembrie 2023

În cursul anului 2023 (1 ianuarie – 31 decembrie), la Misiunea „Sfântul Ioan Botezătorul" din Bergamo – Italia, au fost oferite ajutoare şi masă de prânz în fiecare Duminică, la un număr de 392 persoane, bolnavi, neajutoraţi şi fără adăpost (italieni, români, moldoveni, ucraineni şi ruşi), cheltuindu-se suma de **4199** euro.
La fiecare vizită pastorală în localităţile enumerate în **procesul verbal**, au fost oferite credincioşilor: cărţi de rugăciuni, calendare, icoane, pliante, miruri, tămâie şi alte daruri, binecuvântându-li-se casele.
De asemenea, pentru întreţinerea Mitropoliei şi buna funcţionare a acesteia, s-au cheltuit:

Pentru chiria spaţiului în anul 2023 – 6604 euro;
Pentru reînnoirea contractului de închiriere – 67 euro;
Pentru energie electrică – 619 euro;
Pentru salubrizare + siguranţă la incendiu – 542 euro;
Pentru alimentarea cu gaz – 1081 euro;
Pentru asigurarea spaţiului - 134 euro;
Pentru plata internetului – 362 euro.

Total cheltuieli: **13.608 euro.**
(ajutoare+cheltuieli)

Raport de activitate întocmit în şedinţa Sfântului Sinod al Mitropoliei Autonome Creştin Ortodoxe de Bergamo şi Europa, din 31 decembrie 2023.

Şedinţa Sfântului Sinod a fost susţinută online, pe Whatsapp, conform reglementărilor legale.

DR. DR. HC. ONUFRIE POP
ARHIEPISCOP ŞI MITROPOLIT

METROPOLIA AUTONOMA CRISTIANA ORTODOSSA DI BERGAMO E DELL' EUROPA
C. F. 95215050162

METROPOLIA AUTONOMA CRISTIANA ORTODOSSA
Di Bergamo e dell' Europa
Codice Fiscale: 95215050162 / 19-02-2015
Via Alessandro Furietti nr. 7/B, Bergamo-Malpensata, ITALIA.

No. 378/31.12.2023

VERBALE DELL'ASSEMBLEA DEI SOCI DELL'ASSOCIAZIONE „METROPOLIA AUTONOMA ORTODOSSA DI BERGAMO E DELL'EUROPA"

Nel giorno **31 mese di dicembre dell'anno 2023** alle ore 19:00, preso la sede sociale in Via Alessandro Furietti, no. 7, Bergamo, sono riuniti tutti i 12 soci dell'Associazione „Metropolia Autonoma Ortodossa di Bergamo e dell'Europa, per discutare e deliberare sul seguente ordine del giorni:

- primo punto dell'ordine del giorno all'assemblea viene esposta la situazione contabile in periodo **1.01/31.12.2023**, cosi come previsto dell statuto: ad oggi le entrate che sono state offerte ammontano a un totale di **10669** euro, e come uscite per varie speze, come da Libro Contabile in totale di **10669** euro.

Null'altro da discutere, l'assemblea chiude all ore 21:00.

Presidente:
Mons. dr. dr. h.c. Onofrio Pop
(Octavian Pop)

Segretario generale:

MISIUNEA CREŞTIN-ORTODOXĂ CU HRAMUL
„SFÂNTUL IOAN BOTEZĂTORUL”
Via Alessandro Furietti nr. 7/B, Bergamo – Malpensata

Contacte: +39 328 590 6172 (IT) +4 0746 829 619 (RO)
Site Web: www.octavianrodna.ro
Profil: www.facebook.com/pop.octavian.73

Email: octavianrodna@yahoo.com

MULȚUMIM **tuturor celor care au contribuit la realizarea acestei reviste și celor care au sprijinit Mitropolia de Bergamo în toți acești 11 ani de activitate pastorală și misionară, departe de granițele Țării natale, dar, totdeauna având credința, tricolorul și naționalitatea în suflet.**

Nu suntem orfani de neam și Țară…

SLAVĂ LUI DUMNEZEU PENTRU TOATE!

HRANA PENTRU SUFLET
Președinte: Dr. ONUFRIE POP
Arhiepiscop de Bergamo și Mitropolit Primat
Vicepreședinte: Pr. Vicar Administrativ Marcel Moclinda
Secretar de redacție: Valentina Ciubotaru

Adresa redacției:
Via Alessandro Furietti n° 7
Bergamo – Malpensata, Italia
Cod 24126

Tel. (+39) 328.5906172 Italia
www.octavianrodna.ro
office@octavianrodna.ro
facebook: pop.octavian.73